TUDOR ARGHEZf

SCRIERI

1

V

VERSURI

EDITURA PENTRU LITERATURA

« ii^^n. ».<OlBfj- HUUUUL <t^n^7 OfLW C^^t, !W*4Ma

clvîasi* JLe^cZĂ~~ flM^ktL. usnAut. OMXC^- VmĂ Vr* 5<h>A>- ;« ijt. tiMKţXnSyL

V 40u

PREFAŢĂ

Se obişnuieşte ca o carte nouă si Jie însoţita de o prefaţă serru nată de cîte altcineva.

Necesară poate — stiu şt eu? — la prezintarea unui debut inexpresiv, o prefaţă pare de prisos la un autor mai publicat, şi cu atît mai mult la ediţiile repetate, mai ales ci nu toţi prefai ţatorii sînt stingheriţi de condiţia imperativă (idee şi stil) a ori' ginalităţii. Un oareşicare argument trece monoton dintrto gură de condei întrialta, stereotip.

în cazul de azi deschide uşa de intrare în atelier autorul.

El se simte dator să inaugureze această politeţe şi pentru motivul că atelierul are mai multe încăperi: o întreagă serie de volume, adăogînd cîteva slove la sutele şi sutele de pagini adunate aci de generozitatea binevoitoare a Editurii, ca săişi salute cititorii.

S<a renunţat însă la titulatura generală, falnică şi infatuată, de «.Opere », adoptînduise una mai apropiată, de obiect: «Scrieri», drept ceea ce sînt. Opera, Creaţia, Măestria sînt cuvinte care sperie munca şi sfiala, monumentale, utilizate pentru mîngli erea minusculelor vanităţi, o arvună anticipativi la statuie.. .

Volumele de față, poate că mai ostenite, prin reeditare, chiar decît vîrsta unui autor încă în stare să se recopieze, aduc în cerneală gustul amărui al unui act postum, căruia i se opune totus rezistența încăpățînării, hotărîtă să nu cedeze, de acord cu impulsurile nestăpînite, nici la bătaia de clopot a ceasului din urmă.

Tudor Arghezi

21 mai 1962

CUVINTE POTRIVITE

TESTAMENT

Nu«ţi voi lăsa drept bunuri, după moarte,
Decît un nume adunat pe<o carte.
în seara răzvrătită care vine
De la străbunii mei pînă la tine,
Prin rîpi şi gropi adînci,
Suite de bătrînii mei pe brînci,
Şi care, tînăr, să le urci te*aşteaptă,
Cartea mea<i, fiule, o treaptă.

Aşeaz<o cu credinţă căpătîi.
Ea e hrisovul vostru cel dintîi,
Al robilor cu saricile, pline
De osemintele vărsatem mine.

Ca să schimbăm, acum, întîia oară,
Săpam condei şi brăzdam călimară,
Bătrînii«au adunat, printre plăvani,
Sudoarea muncii sutelor de ani.
Din graiul lor cumdemnuri pentru vite
Eu am ivit cuvinte potrivite
Şi leagăne urmaşilor stăpîni.
Şi, frămîntate mii de săptămîni,
Le<am prefăcut în versuri şim icoane.
Făcui din zdrenţe muguri şi coroane.
Veninul strîns l<am preschimbat în miere,
Lăsînd întreagă dulcea lui putere.

Am luat ocara, şi torcînd uşure
Am pus<o cînd să«mbie, cînd sămjure.
Am luat cenuşa morţilor din vatră
Şi am făcut<o Dumnezeu de piatră.
Hotar înalt, cu două lumi pe poale,
Păzind în piscul datoriei tale.

Durerea noastră surdă şi amară
O grămădii pe<o singură vioară,
Pe care ascultînd«o a jucat
Stăpînul, ca un ţap înjunghiat.
Din bube, mucegaiuri şi noroi
Iscat*am frumuseţi şi preţuri noi.
Biciul răbdat semtoarce în cuvinte
Şi izbăveştemcet pedepsitor
Odrasla vie*a crimei tuturor.
Emdreptăţirea ramurei obscure
Ieşită la lumină din pădure
Şi dînd în vîrf, ca un ciorchin de negi,
Rodul durerii de vecii întregi.

întinsă leneşă pe canapea,
Domniţa suferă în cartea mea.
Slova de foc şi slova făurită
împărechiatem carte se mărită,
Ca fierul cald îmbrăţişat în cleşte.
Robul a scris<o, Domnul o citeşte,
Făr»a cunoaşte căm adîncul ei
Zace mînia bunilor mei.

CÎNTEC DE ADORMIT MIŢURA

Doamne, fă*i bordei în soare,
întrmn colţ de ţară veche,
Nu mai nalt decît o floare
Şi îngust cît o ureche.

Şim pridvor, un ochi de apă
Cu o luntre cît chibritul,
Cam crîmpeiul lui sămcapă
Cerul tău şi nesfârşitul.

Dă»i un fluture blajin /
Şi o broască de smarald.
Şi«n pădurea de pelin*
Fă său stea bordeiul cald.

Şi mai dă*i, Doamne, vopsele
Şi hîrtie chinezească,
Pentru ca, mînjind cu ele,
Slava ta s*o smîngălească.

Şi cînd totul va fi gata
S<o muta la ea şi tata.

ÎNVIERE

Statuia zveltă şimsemnînd, se pare,
Iubire, tinereţe sau credinţă,
Subt frunza toamnei cenuşii dispare,
întinsăm şes pustiu velinţă.

Se mai ghiceşte mîna ridicată
Spre bolţi, cum se ciopli din început.
Un deget cerul fericit l>arată,
Care de stei fusese cunoscut.

Pămîntul se<aşternu peste făptură,
Clipă cu clipă, neînduplecat.
Nemuritoarem cripta lor obscură,
Tiparele statuii s»au păstrat.

DIN DRUM

Te cînt şi»acum din depărtare,
Necunoscut, ascuns şi tutelar,
Şi»ţi mai trimit aleanuri literare,
Cuvintem manuscris şi de tipar,
Fără să vreau, fragilă cititoare
A stihurilor mele bărbăteşti,
Să ştiu, trecînd prin timp călare,
Nici cine sînt, nici cine eşti.

Copacul, darnic cu găteala lui,
De sus îşi pierde foi de<argintărie,
Căzînd în drumul oriş'tcui,
în suflet sau pe pălărie.

Au, soare, tu, ivindu»te domol,
Nu îţi alungi, tu, fulgerile lungi,
Nu*ţi verşi lumina toatăm gol,
Nepăsător pe cine îl ajungi ?

MELANCOLIE

Am luat ceasul demtîlnire
Cînd se turburăm fund lacul
Şim perdeaua lui subţire
îşi petrece steaua acul.

Cîtă vreme n<a venit
M<am uitat cu dor în zare.
Orele şi»au împletit
Firul lor cu firul mare.

Şi acum c«o văd venind
Pe poteca solitară,
De departe, simt un jind
Şi*aş voi să mi se pară.

PLUGULE

Plugule, cin' te*a născocit,
Ca să frămînţi a şesurilor coaje
Şi sămlesneşti îndătinata vraje
De«a scoatem urmă*ţi bobul însutit?

Cine ţi<a pus cuţitul în pămînt
Şi a pornit cu soarele întîiul,
Hotărnicind moşiei căpătîiul,
Şi dumicatul socotitu<şi<l*a sfînt?

Cine>a purces în ploaie şi furtuni
Şi a brăzdat în negură şi zloată
Şesul blajin şi gras, întîiaşi dată,
Cu blesteme, nădejdi şi rugăciuni?

S>amdătinat copilul cel pitic
Să are şi să strîngă avuţie.
Osînda şi*a schimbat<om bucurie,
Clădindu<şi slăvi şi veacuri cu nimic.

MUNTELE MĂSLINILOR

Muntemdreptat cu piscul în Tărie
Şi neclintit în visul de azur.
Bătut de>a mării veche duşmănie
Cu bici de lanţuri împrejur,
Pîndit să crească peste tine
Şesul turtit, flămînd de înălţime,
Şi să teajungă praful care vine
Stîrnit de turme şi desime;
Munte, cădelniţi de izvoare,
Altar de şoimi, sălaş de sori,
Care nu suferi floarea trecătoare
Să te îmbete cu miros de flori —
Tu, în hotarul marilor mistere,
Eşti ca un semn de<a pururea putere,
Al vieţii noastre cea fără de leac,
împresuratule de astre!
Sufletul nostru, şubred şi sărac,
Nu ştie de izvor şi roadă.
Nădejdeame pribeagă între noi
îşi lasă urmă slabă, ca o roată
Cu spiţele de aur, în noroi.

TÎRZIU DE TOAMNĂ

Prin singurătatea lui brumar
Se risipeşte parcul, cît cuprinzi,
învăluit în somnul funerar
Al fumegoaselor oglinzi.

Căci prin mijloc, bolnav de mii de ani,
întunecat în adîncimi un lac emtins,
Şi sîngele, din vii şi din castani,
Pe faţa ruginie a undelor s«a prins.

Tristeţea mea străvede printre arbori zarea,
Ca<ntr»un tablou în care numţelegi:
Boschet sau aşteptare opreştem fund cărarea?
Şi linişteaţi ecoul buchetelor pribegi.

Spital de întristare, de căinţă,
în careţi plîngi iubirea nentîmplată
Şi*ţi aminteşti cu dor, cu<o suferinţă,
Făptura nentîlnită niciodată.

Molifţi, cîţiva, s«au întîlnit departe,
Pe cînd murmurul parcului se roagă.
Semchide înserarea ca o carte
Şi sufletul în foi, ca o zăloagă.

PSALM

Aş putea vecia cu tovărăşie
Să o iau părtaşa gîndurilor mele;
Noi viori să farmec, nouă melodie
Să găsesc — şi stihuri sprintene şi grele.

Orişicum lăuta ştie să grăiască,
De<o apăs cu arcul, de«o ciupesc de coarde.
O neliniştită patimă cerească
Braţul mi»l zvîcneşte, sufletul mi*l arde.

, Ştiu că steaua noastră, agerăm Tărie,
Creşte şi aşteaptăm scripcă s*o scobor.
«Port în mine semnul, ca o chezăşie,
' Că am leacul mare»al morţii tuturor.

Pentru ce, Părinte, <aş da şi pentru cine
Sunetul de<ospeţe»al bronzului lovit?
Pîinea nu mi*o caut să te cînt pe tine
Şi nu«mi vreau cu stele blidumvăluit.

I Trupul de femeie, cel îmbrăţişat,
| Nu4 voi duce ţie, moale şi bălan;
jNumai suferinţa cerului, păcat
'Nu<i cu ea să turburi apa din Iordan.

Vreau să pier în beznă şi în putregai,
Nencercat de slavă, crîncen şi scîrbit.
Şi să nu se ştie că mă dezmierdai
Şi că<n mine însuţi tu vei fi trăit.

VÎNT DE TOAMNĂ

E pardosită lumea cu lumină,
Ca o biserică de fum şi de răşină,
Şi oamenii, de ceruri beţi,
Se leagănăm stihare de profeţi.
Rece, fragilă, nouă, virginală,
Lumina duce omeniream poală,
Şi pipăituri neted, de atlaz,
Pune găteli la suflet şi grumaz.
Pietrişul roşu, boabe, al grădinii,
îi sînt, bătuţi şi risipiţi, ciorchinii.
Plocate grele se urzesc treptat
în care frunzele s*au îngropat.
Din învierea sufletului, de izvor,
Beau caprele«amintirilor,
Şi»n fluierul de sticlă al cintezii
Se joacă mîţele cu iezii.
Deosibeşti chemarea pruncului în vînt
Cîntată de o voce din pămînt.
Născut în mine, pruncul, rămînem mine prunc
Şi sorcova luminii în braţe i<o arunc.

MARINĂ

Undamtinsă, val cu val,
Pînăm malul celălalt
Spălăm lapte de opal
Cerul scund şi plopul nalt.

Trei sau patru,»n mal, pescari,
Stau de ceasuri fără număr
Muţi, ca nişte cărturari,
Subt umbrele pîn' la umăr.

Peste zare, uriaşă,
Creasta»şi suie un hotel;
în tot cerul, dat cămaşă,
A«mbrăcat azurul el.

Şi«i silit şi lacul sur
Săd îmbrace cu lumină
Şi să lingă împrejur
Frumuseţea lui meschină.

MÎHNIRI

E trist diaconul Iakint
Şi temerile lui nu mint.
Fur şi tîlhar întru Hristos,
El printre fraţi trecu sfiios.

Trupuri bălan, de osîndit,
Cu pravila s>a răzvrătit
Şi, făcînd cruci, bătînd mătănii,
Se simte stîrv între jigănii.

Toţi sfinţii zugrăviţi în tindă
Cu acuarelă suferindă,
Ai cinului monahicesc,
Scrutîndud, îl dispreţuiesc.

Căci pe cînd schivnicii cu toţii
Se pedepsesc amar, ca hoţii,
Cu post uscat şi ascultare,
Jertfind în Săptămîna Mare,

La el, azimoapte, în chilie,
Amtîrziat o fată vie.
Cu sînii tari, cu coapsa fină
De alăută florentină.

Şi Dumnezeu, ce vede toate,
In zori, la cinci şi jumătate,
Pîndind, să iasă, prin perdea,
O a văzut din cer pre ea.

PSALM

/Sînt vinovat că am rîvnit
/ Mereu numai la bun oprit.
I Eu am dorit de bunurile toate.
M<am strecurat cu noaptea în cetate
\ Şi am prădat«o»n somn şi»n vis,
\ Cu braţumtins, cu pumnumchis.
Pasul pe marmur, tăcut,
Călca lin, cam lut,
Steagul nopţii, desfăşat cu stele,
Adăpostea faptele mele
Şi adormea străjerii*n uliţi
Răzimaţi pe suliţi.
Iar cînd plecam călare, cu trofee,
Furasem şi cîte<o femee
Cu părul de tutun,
Cu duda ţîţii neagră, cu ochii de lăstun.
Ispitele uşoare şi blajine
N>au fost şi nu sînt pentru mine.
în blidul meu, ca şi în cugetare,
Deprins«am gustul otrăvit şi tare.
/ Mă scald în gheaţă şi mă culc pe stei,
! Unde dă beznă, eu frămînt scîntei,
\ Undei tăcere, scutur cătuşa,
Dobor cu lanţurile uşa.
•' Cînd mă găsesc în pisc
Primejdia o caut şi o isc,
Mi<aleg poteca strîmtă ca să trec,
Ducînd în cîrcă muntele întreg.

Păcatul meu adevărat
E mult mai greu şi neiertat.
Cercasem eu, cu arcul meu,
r^: Să te răstorn pe tine, Dumnezeu!
Tîlhar de ceruri, îmi făcui solia
Să>ţi jefuiesc cu vulturii Tăria.

Dar eu, rîvnind în taină la bunurile toate,
Ţi<am auzit cuvîntul zicînd că nu se poate.

PE PLOAIE

Ce demon am, ce sorţi, ce ţară?
Şi pentru ce pămîntumtreg
Mai strimt
Decît boltita mea cămară?
Azi am un sceptru, mîine4 neg: —
S«a frînt?

Mi»e frig din creştet la călcîie.
E umed fiecare gînd
Şi orb!
Mi*e sufletul bolnav de rîie
Şi pîn' la sînge se mîngîie
Cu ghiareloi de corb.

Mai sus, mai sus de nori şi aştri,
E frig, pustiu şi e»n zadar
Să pleci,
Minţit desatîţi satiri albaştri, —
Spre stăvilarul secular
înfipt în haos cu pilaştri, —
Căci ***nan*** făcut să treci.

Mai sus, mai sus! Spre ce? Spre unde?
în loc de<a merge poatem sus,
Te«mping spre beznele profunde,
De bronz, subt care doarme dus
Alt Nepătruns, alt Presupus.

PRIGOANA

Porniră şi norii.
Convoaie duc toamnam mormînt.
Grămezi de linţolii se sfîşie«n vînt,
în luptă cu corbii, vîrtej cu cocorii,
Sosesc în cohorte, se duc în cirezi,
Ca bivolii negri, întinşi după coarne,
Năvală de şuier, de suflet şi carne —
Şi doliul înfaşă tării şi livezi.

Din negură fulgerul sare.
L*astupă un munte ce trece
Şi<ap6i se despică în zece.
Pe culmi zboară spume şi valuri de sare,
Cu monştrii de mînă aleargă zmintite
Femeile slute, cu muget de vite,
Subt biciul din haos ce şerpuie«n zare,
Mînat de gigantul Satan gol, călare.

Mari ţeste soazvîrlă din umăr.
De streaşini atîrnă martiri fără număr.
Statui se răstoarnă în holde de fum.
Se cleatină cerul în drum
Şi frigul străpunge golanii
Şi bîntuie ploaia castanii
Şi sufletul geme muşcat de trecut,
Ca fiara, ***deio*** fiară cu pas cunoscut.

Şi totul semcheagă şim gol se prăvale
Cu scrîşnet, cu spaimă, cu jale.
în rîpi stau la pîndă satirii, ciclopii,
Frecîndu<şi spinarea de marginea gropii.
Puternicii beznei şi răii pădurii
S*au strîns pentru pradă, ca furii.

ORAŞ MEDIEVAL

Abia se scoală vîntul. în fund — un ultim cer.
Văzduhul se închide cu lacăt şi zăvoare,
Se pregăteşte, iute, un soi de întristare
Ce pare hotărîtă în schituri şi*n mister.

Luminaşi carăm matcă nămolul alb al cetii,
Din care se prăvale o turlă după alta,
Nămiezul întîrzie în ora dimineţii,
Şi ca s*ajungi la soare, îl scoţi din zid cu dalta.

Tăcerea se închină la o madonă veche.
O casă«i lasă pleoapa, o turlă îşi îndreaptă
Ceasornicul cu clopot aproape de ureche.
Biserica*i pe scară, pe cea din urmă treaptă.

în stoluri cade frunza sfiioasă şi se»ascunde,
Ca nişte pui de pasări, din cer, necunoscute.
Un pas te urmăreşte de cîteva secunde.
Nu<i nimeni. Scoate pipa şi*aprinde*ţi<o. Şi du*te.

CENUŞA VISĂRILOR

Cenuşa visărilor noastre
Se cerne grămezi peste noi,
Precum se coboară pe glastre,
Atinse, petalele*albastre,
De*o gîză căzută de sus printre foi.

Se scutură vîntul şi geme.
Pămîntul e una cu cerul,
Oraşele»s bulgări şi gheme,
Ghitare adînci de blesteme,
Şi aerul — rece ca fierul.

Pămîntul e*o moară deşartă
Cu larve cerşind adăpost,
Mişcîndu<se»n pulberea moartă,
Ce«n haos mereu se deşartă:

Ţărîna visării ce«a fost.

CREION

Vino joc de vorbe goale.
Sîntem singuri. Ce să»i spun?
Numai gura dumisale
Se aude subt un prun.

Plouă crengile lui rouă.
Cade cîte»o picătură,
Unam păr, găteală nouă,
Unam gene, altam gură.

Floarea mică, iarba toată,
Sub dantela albei rochi,
Spre genunche ridicată,
Plină*i de pîndiri de ochi.

Aerul o strînge. Cerul
O dogoare şi<o sărută.
Unde trecem cîmp, ca fierul,
Ţara caldă face<o cută.

Şi din toate, singur eu
Numdrăznesc s<o prind de mînă
Şi, c»un şold în pieptul meu,
Să o sprijin la fîntînă.

MORGENSTIMMUNG

Tu ţi*ai strecurat cîntecul în mine
într<o dup<amiază, cînd
Fereastra sufletului zăvorită bine
Se deschisesem vînt,
Fără să ştiu că te aud cîntînd.

Cîntecul tău a umplut clădirea toată,
Sertarele, cutiile, covoarele,
Ca o lavandă sonoră. Iată,
Au sărit zăvoarele,
Şi mînăstirea mi«a rămas descuiată.

Şi poate că nu ar fi fost nimic
Dacă nu intra să sape,
Cu cîntecul, şi degetul tău cel mic,
Care pipăia mierlele pe clape —
Şimtreaga ta făptură, aproape.

Cu tunetul se prăbuşiră şi norii
în încăperea universului închis.
Vijelia aduse cocorii,
Albinele, frunzele. . . Mi«s
Şubrede bîrnele, ca foile florii.

De ce»ai cîntat? De ce te<am auzit?
Tu te<ai dumicat cu mine vaporos —
Nedespărţit — în bolţi.
Eu veneam de sus, tu veneai de jos.
Tu soseai din vieţi, eu veneam din morţi.

CHEMAREA

Din pietre sterpe şi uscate
Un fir de iarbă s»a ivit,
Şi vîrful lui în infinit
A cutezat, străin, să cate.

Născut dintrmn crîmpei de soare
Şi o fărîmă de pămînt,
Firul gingaş, curat şi sfînt,
A>mbobocit şi»a dat o floare.

Strivit în uliţa măreaţă,
Secat de drumul de asfalt,
El e de felul cerului înalt,
Care şoptind îi spune şi<l învaţă.

El, mulţumit că drept merinde
I»aduce lapte noaptea în pahar,
Se bucură cînd şi<un ţînţar
De moţu»i auriu se prinde.

PSALM

Tare sînt singur, Doamne, şi pieziş!
Copac pribeag uitat în cîmpie,
Cu fruct amar şi cu frunziş
Ţepos şi asprum îndîrjire vie.

Tînjesc ca pasărea ciripitoare
Să se opreascăm drum,
Să cîntem mine şi să zboare
Prin umbra mea de fum.

Aştept crîmpeie mici de gingăşie,
Cîntece mici de vrăbii şi lăstun
Să mi se dea şi mie,
Ca pomilor de rod cu gustul bun.

Nu am nectare roze de dulceaţă,
Nici chiar aroma primei agurizi,
Şi prins adînc între vecii şi ceaţă,
Nu»mi stau pe coajă moile omizi.

Nalt candelabru, strajă de hotare,
Stelele vin şi se aprind pe rînd
în ramurilemtinse pe altare —
Şi te slujesc; dar, Doamne, pînă cînd?

De«a fisnflorit numai cu focuri sfinte
Şi de<a rodi metale doar, pătruns
De grelele porunci şimvăţăminte,
Poate că, Doamne, miceşte de ajuns.

în rostul meu tu m*ai lăsat uitării
Şi mă muncesc din rădăcini şi sînger.
Trimite, Doamne, semnul depărtării,
Din cînd în cînd, cîte un pui de înger,

Să bată alb din aripă la lună,
Să*mi dea din nou povaţa ta mai bună.

ÎNTOARCERE ÎN ŢĂRÎNĂ

De prin adîncul nopţii vin cocorii
Pe care i/am văzut plecînd,
Şi cu tăcerea gîndului şi»a orei
Vorbele lor le<auzi de pe pămînt.

Vin înapoi din raiuri fericite
Şi lumeamtreagă»a stelelor străbat,
Vechi credincioşi ai turlei părăsite
Şi ai bisericii sărace dintrmn sat.

în sufletul, bolnav de oseminte
De zei străini, frumoşi în templul lor,
Se iscă aspru un îndemn fierbinte
Şi<mi simt sculate aripi de cocor.

DESCÎNTEC

Lacăte, cine te«a închis
La uşa marelui meu vis?
Unde ni*i cheia, undei păzitorul,
Să sfărâme zăvorul
Şi să vedem în fundul nopţii noastre
Mişcîndu«se comorile albastre?
Un pas din timp în timp, greoi,
Se<apropie, dar a trecut de noi.
Toţi paşii se sfirşesc şi pier
Pentru urechea ta de fier
De<o vînămtoarsă peste tine
Cred că atîrnă din văzduh glicine
Şi, de pe bolţi, zorele
Şi muguri şi ciorchini de stele.
Cine va punem uşa noastră cheie
O singură scînteie?
Lumina ochiul şid aşază
Şim încăpere caută să vază.
Lacătul simte şi tresare
Cu bezna mea, ca de o sărutare.
Stea, nu poţi tu intram veriga lui
Şi lacătul tăcerii săd descui?

LUMINĂ LINĂ

Cum te găsești, ușoară zburătoare,
Zăcînd aci, pe<o margine de drum,
Și nu dormind întrmn polen de floare,
învăluităm aur și parfum?

Neascultînd de vîntul de la stup,
Te<ai aruncat în plasa verde<a zilei
Și darurileocum, ale zambilei,
Puterile*amorțite ți le rup.

Voind să duci tezaurul de ceară,
Te prăbușiși din drumul cel înalt.
Cine<o să vie, trupul tău de>afară
Să<l caute și<n jur să sufle cald?

Cu âripam țărînă și în vis,
Strînge la piept comoara ta deplină.
Cît te iubesc, frumoasa mea albină,
Că sarcina chemării te<a ucis!

POARTĂ CERNITĂ

Biata bătrînă a murit.
Știa că moare negreșit,
Ca toți bătrînii cînd se simt cămgheață
Intrînd încet cu mîinile în ceață.

I<am văzut sufletul trecînd
în lumea ceealaltă,
Prin plopii vineți, strînși la rînd
Și laolaltă.

Un medic îngrijea piciorul stafidit,
O fată mică și o soră grasă.
Parcă un străin amcremenit
între făclii pe masă.

Cățelul a rămas fără bătrînă,
Nu<i mai ajunge botul pîn' la mînă,
Retrasă pentru marea rugăciune
La piept. Iertăciune.

Vafi<mbrăcatîn albituri curate
Trupul ei văduv de durere,
Nesimțitor la ceasul jumătate
Care bate după **8** mistere.

Posomorit azi, dinele nu are
Lapte, n»are de mîncare.
S»a întrerupt gospodăria
Şi s«au închis dulapul şi bucătăria.

Piuliţa de aramă
Luceşte ca un astru solitar,
Şi luna şi<a făcut un far
Din turlamvăluităm scamă.

CREION

Obrajii tăi mi*s dragi
Cu ochii lor ca lacul,
în care se<oglindesc
Azurul şi copacul.

Surîsul tău mi*i drag,
Căci e ca piatram fund,
Spre caremoată albi
Peşti lungi cu ochi rotund.

Şi capul tău mia drag,
Căci e ca malu»n stuf,
Unde păianjeni dorm,
Pe zori făcute puf.

Făptura ta întreagă
De chin şi bucurie,
Nu trebuie să»mi fie,
De ce să«mi fie dragă?

MIEZ DE NOAPTE

întîlnitem vîrful crucii,
Fată*n faţă, steaua, luna,
Se privesc şi, cîte una,
Stelele deşteaptă nucii.

Şi pe*al cerului pieptar
Scapără frumoşii teferi
Sumedenii de luceferi,
Plini de voie şi de har.

Din apus la răsărit
Toată iarba de pe cer,
Micăm bob cît un piper,
A>nflorit şi»a tresărit.

Şi pe cînd îmbătrîneşte
Lumea, jos, printre coteţe,
într<o nouă tinereţe
Zilnic cerul nopţii creşte.

i
\

NICIODATĂ TOAMNA.

Niciodată toamna nu fu mai frumoasă
Sufletului nostru bucuros de moarte.
Palid aşternut e şesul cu mătasă.
Norilor copacii le urzesc brocarte.

Casele<adunate, ca nişte urcioare
Cu vin îngroşat în fundul lor de lut,
Stau în ţărmu*albastru«al rîului de soare,
Din mocirla cărui aur am băut.

Pasările negre suie în apus,
Ca frunza bolnavă*a carpenului sur
Ce se desfrunzeşte, scuturînd în sus
Foile.m azur.

Cine vrea să plîngă, cine să jelească
Vie să ascultemdemnul nenţeles,
Şi cu ochiim facla plopilor cerească
Să*şi îngroape umbram umbra lor, în şes.

HERUVIM BOLNAV

îngerul meu își mai aduce<aminte
Din fericiriled de mai nainte.
Cerul la gust uajunge ca un blid
Cu laptele amar și agurid,
Stelele lui nu și le mai trimite
Ca niște steaguri sfinte zugrăvite,
Și vîntul serii nu*i mai dă îndemn
Cu*aromele<i de vin și undelemn.
Livada, cîmpul și*au pierdut și floarea
Și roadele și frunza și culoarea.
Apele negre duc subt cerul cald
Nămoluri fierte, grele, de asfalt.
Oriunde capul caută să»și puie
Locu»i spinos și iarba face cuie.
Cocorii trec Tăria fără el
Și nud mai cheamă zborul lor defel.
Viața veciei, cuibul din ogivă,
Inimii lui ajuns<au deopotrivă,
Șimtîia dată simte, cît de cît,
în dumicarea timpului, urît;
Căci neștiutămcepe sămcolțească
Pe trupud alb o bubă pămîntească.

CÎNTARE

M*am apărat zadarnic și mă strecor din luptă
în umbra lunii albe, cu lancea naltă ruptă.
Pusei pămînt și ape, zăgaze între noi,
Și sîntem, pretutindeni, alături, amîndoi.
Te întîlnesc pe toată poteca»n așteptare,
Necontenita mută a mea însoțitoare.
Pe la fîntîni iei unda pe palme și mi<o dai,
Iscată dintre pietre și timpuri, fără grai.
Ți»ai desfăcut cămașa șimtrebi cu sîniim mînă
De vreau s»astîmpăr setea din ei sau din fîntînă.
Ai dus Ia țurțur gura cu gura mea plecată,
Voind să bei cu mine scînteia lui deodată.
Amestecatăm totul, ca umbra și ca gîndul,
Te poartă<n ea lumina și te<a crescut pămîntul.
în fiecare sunet tăcerea ta se<aude,
în vijelii, în rugă, în pas șim alăute.
Ce sufăr mi se pare că»ți este de durere,
De fațăm tot ce naște, de fațăm tot ce piere,
Apropiată mie și totuși depărtată,
Logodnică de<a pururi, soție niciodată.

PSALM

Ruga mea e fără cuvinte,
Şi cîntul, Doamne, mi«e fără glas.
Nurti cer nimic. Nimic ţuaduc aminte.
Din veşnicia ta nu sînt măcar un ceas.

Nici rugăciunea, poate, nu mi*e rugăciune,
Nici omul meu nu<i poate omenesc.
Ard către tinemcet, ca un tăciune,
Te caut mut, temchipui, te gîndesc.

Ochiul mise viu, puterea mi*e întreagă
Şi te scrutez prin albul tău veştmînt
Pentru ca mintea mea să poată sămţeleagă
Nengenuchiată firii pe pămînt.

Săgeata nopţii zilnic vîrfu*şi rupe
Şi zilnic semtregeşte cu metal.
Sufletul meu, deschis ca şapte cupe,
Aşteaptă o ivire din cristal,
Pe un ştergar cu brîie de lumină.

Spune tu, Noapte, martor de smarald,
In careonume floare şi tulpină
Dospeşte sucul fructului Său cald?

Gătită masa pentru cină,
Rămîne pusă de la prînz.
Sînt, Doamne, prejmuit ca o grădină,
în care paştemn mînz.

BELŞUG

EI, singuratic, duce către cer
Brazda pornităm ţară, de la vatră.
Cînd îi priveşti împiedecaţi în fier,
Par, el de bronz, şi vitele<i de piatră.

Grîu, popuşoi, săcară, mei şi orz,
Nici o sămînţă n*are să se piardă.
Săcurea plugului, cînd s«a întors,
Rămîne*o clipăm soare ca să ardă.

Ager, oţelul rupe de la fund
Pămîntul greu, muncit cu duşmănie
Şi cu nădejde, pînă ce, rotund,
Luna<şi aşază ciobul pe moşie.

Din plopul negru, răzimat în aer,
Noaptea, pe şesuri, se desface lină,
La nesfîrşit, ca dintnun vîrf de caier.
Urzit cu fire de lumină.

E o tăcere demceput de leat.
Tu nu<ţi întorci privirilemapoi.
Căci Dumnezeu, păşind apropiat,
îi vezi lăsată umbra printre boi.

FIARA MĂRII

Te iată iarăşi singur, în luntrea cît o scoică,
Luptînd în fundul zării cu norii mari din cer
Şi legănat de mare, de fiară, ca de*o doică,
Şi năbuşit în cîntec de ţîţele<i de fier.

Talazele*adunate cu bezne, şerpi şi rîme,
Şim gloate ghemuite, fanaticii limbrici
Te urmăresc: izbînda şi lupta să<ţi dărîme,
Findcă putuşi furtuna cu fruntea să despici.

Deasupra muncii tale încet biruitoare
Veghează̆m toată lumea un singur strop de stea,
Ca un păianjen care a pogorît din soare
Cam trecerea viitorii zălog şi scut să stea.

Te iată prins de vînturi. Stihia nu te cruţă.
Cam vremea cînd, lipsindua şi luntre şi lopeţi,
Omul era bolnava şi palida maimuţă,
înfricoşatăm faţa cereştilor păreţi.

Departe eşti, departe, ca fluturii ce*şi lasă
în ramuri crisalida, din piersicul natal,
Departe foarte, frate, de sine»ţi şi de casă,
Gonind întreg oceanul, străin, din val în val.

Unde se duce singur, urzit în marea deasă?

PIA

Ce poţi avea, sufletul meu,
Cînd soarele ne punem ramuri iară
Ori un inel de foc, ori o brăţară,
Cu mîna caldă a lui Dumnezeu?

Şi cînd făptura ne primeştemtreagă,
Ca un altar cern haos s<a deschis,
Şi dinainte floarea ni se pleacă,
Să»i sărutăm petalele de vis?

Eşti întristat de<acest adînc tablou,
Unde la fiecare clipă am simţit
Că ne atinge pensula din nou,
A umbrei mari cern el ne*a zugrăvit?

Dar dorurile toate adunate,
Pe undam fund a cerului străjar,
Pe care noaptea trec, întunecate,
Luntrile, lin, cu prora de cleştar?

Copacumtreg trasare şi semdoaie
Cu toate rădăcinile deodată.
O picătură slobodă de ploaie
Pe<o frunză a căzut, înveninată.

PSALM

Nu<ţi cer un lucru prea cu neputinţă
în recea meamcruntată suferinţă.
Dacămcepui de»aproape să«ţi dau ghies.
Vreau să vorbeşti cu robul tău mai des.

De cînd s»a întocmit Sfinta Scriptură
Tu n»ai mai pus piciorum bătătură
Şi anii mor şi veacurile pier
Aci sub tine, dedesubt, subt cer.

Cînd magii au purces după o stea,
Tu le vorbeai — şi se putea.
Cînd fu să plece şi Ioslf,
Scris bai găsit în catastif
Şi i»ai trimis un înger de povaţă —
i îngerul stătu cu el de faţă.
ngerii tăi grijeau pe vremea ceea
Şi pruncul şi bărbatul şi femeea.

Doar mie, Domnul, veşnicul şi bunul,
Nu mi<a trimis, de cînd mă rog,
nici unul. . .

BINECUVÎNTARE

Dormiţi, dormiţi!
Hipnoza nopţii suflă boare
în muşchii voştri veştejiţi
Şi mîine veţi avea izvoare
Din spor, pămîntul, săd stropiţi
Cu bale călătoare.

Dormiţi, dormiţi,
Căci legea o citeşte cariul
Cînd voi sînteţi încremeniţi
Şim ţeasta voastră<şi zvîrlă zarul
Satan, cu ochii buimăciţi.
Noroc! Fiţi fericiţi!

Dormiţi, dormiţi,
în monarhia minerală,
Owobrajii, sterpi şi gălbejiţi,
Lipiţi de carnea triumfală.
Cu care, morţi, vămsufleţiţi
O zi şi<o viaţă goală.

Cei umiliţi în trudă şim răbdare,
Pribegii, robii şi sihastrii,
Bătuţi de<a lunii vînătă dogoare,
Aşteaptă stolul şoimilor albaştri.

Judecători, stăpîni şimdreptăţiţi,
Voi sînteţi beţi. Dormiţi, dormiţi!

Şi însumi bine»vă*cuvînt.
Căci e nevoie pe pămînt
Să vămmulţiţi,
Să ncapăsaţi şi să nemlănţuiţi,
Şi veacuri oarbe să clădiţi,
Dormiţi, dormiţi!

POATE CĂ ESTE CEASUL

Poate că este ceasul, de vreme ce scoboară
Din arbori toată frunza ce»a fost şi strălucit,
Să ne privim trecutul în faţă, liniştit,
Cînd urma lui de umbră începe să ne doară.

Şi, fără umilinţă şi fără de mîndrie,
Să ne*amintim în noapte, de noi, din fir în fir,
Şi să privim zigzagul, pe stînci, de tibişir,
în care«şi puse pasul fragila mărturie.

O zi mărunţi, o noapte aprinşi cu foc de aştri,
Cînd răstigniţi, cînd slobozi şi mari şuadesea mici,
Păstori de crizanteme, profeţi pentru furnici,
Deasuprăme vulturii pluteau în cer albaştri.

Şi de ni<s rupţi genunchii de căile spinoase,
De ce pentrumtristare să fie tot ce*a fost?
Nu<i toamnă? Să ne facem din noi un adăpost
Şi s<adunăm deşertul, la cald, pe lîngă case.

Să luăm cenuşa stinsă pe vechile altare,
Să*i dăm din nou văpaia şimn fum mai roditor.
S*o*mprăştiem, sămînţă, pe şesul viitor,
Nădăjduind culesul tîrziu, cu întristare.

NEHOTĂRÎRE

îmi voi ucide timpul şi visurile, deci,
Cîrpwvoi pemtuneric mantaua vieţii mele.
Drept mulţumire şti»voi că cerurile reci
Vor strecura prin găuri lumina unei stele.

Să las s*o umple cerul cu vastul lui tezaur?
înveştmîntat domneşte, să trec cu giulgiul rupt;
Pe coate cu luceferi, spoit pe piept cu aur
Şi tatuat cu fulger, să numving? să nu lupt?

Să bat noroiul vremii, cu ochiimchişi. Hlamida
Să<mi scoatăm drum nerozii, rînjiţi, din cîrciumi, beţi.
Ca fluturii, ce rabdă să»i poartem praf omida,
Să rabd şi eu în mine, povară, două vieţi?

Un om, trudit şuacela, îmi va deschide mîine
Mormântul pomenirii cu mîna<i preacurată,
Ca să mă frîngăm soare, schimbat prin moartem pîine,
Şi fraţilor din urmă, şoptind să mă împartă.

Dar ziua care trece şi mă răneştem treacăt
îmi umileşte cîrja şi»mi încovoaie crinii,
Şi inima urmează s<atîrne ca un lacăt
Cu cheile pierdute, la porţile luminii.

De ce nu pot să nu ştiu, de ce nu pot să n*aud
în ce stă rostul zilei şi preţul de<a ţi»o trece?
Deschide<mi<te, suflet, prin şapte ochi de flaut,
Şi cîntecul şi viaţa şi moartea să lemece.

DOLIU

Mai mult, tu nu vei mai vedea
Nimic, nici cer, nici flori.
S*au prăfuit din zarea ta,
Ca nişte nori.
Nici zare nu vei mai avea,
Nici ochi cu care s*o masori
în geamuri prin perdea.

Dcacum străină mîna ta
îţi va şedea deoparte,
Ca un condei, pe undeva,
Alăturea de*o carte.
Şi ochii tăi, de gura ta,
Vor trece mai departe,
Decît un nufăr de o stea.

Orbit<a viaţa şi, cu ea,
Şi cîntecul şi luna,
Şi undam care strălucea
S*a stins pe totdeauna.

Tu pe vecie ne*i mai fi,
Şi<ai fost, mămtreb, vreodată?
Pustiul mă învălui,
Cînd subt un plop mi se trezi
Tot dorul de«altădată!

Durerea mi se pierdem fum,
Tot căutînd un vreasc de rost
într»aste drumuri fără drum,
în care toate doar au fost,
Şi nu mai sînt acum.

PSALM

Te drămuiesc în zgomot şim tăcere
Şi te pîndesc în timp, ca pe vînat,
Să văd: eşti şoimul meu cel căutat?
Să te ucid? Sau sămgenunchi a cere.

Pentru credinţă sau pentru tăgadă,
Te caut dîrz şi fără de folos.
Eşti visul meu, din toate, cel frumos
Şi numdrăznesc să te dobor din cer grămadă.

Cam oglindirea unui drum de apă.
Pari .cînd a fi,_pa» -eînd.că~*u^ mai eşti;
Temtrezărîi în stele, printre peşti,
Ca taurul sălbatec cînd se»adapă.

Singuri, acum, în marea ta poveste,
Rămîn cu tine să mă mai măsor,
Fără^şă vreau să ies biruitor.
Vreau să te pipăi" şt sî urlu: «Este! *

ARHEOLOGIE

Sufletul meu îşi mai aduce>aminte,
Şuacum şi nencetat, de ce»a trecut,
De un trecut ce mi>e necunoscut,
Dar ale cărui sfinte oseminte

S»au aşezat în mine făr' să ştiu,
Cum nici pămîntul ştie pe<ale lui,
în care dorm statui lîngă statui
Şid zăvorît sicriu lîngă sicriu.

Un murmur nentrerupt, de epitafe,
Cari mai străine, care mai sonore.
Prin aer, timpu»i despărţit de ore,
Ca de mireasma lor nişte garoafe.

Tăcerea vocile şi le»a pierdut,
Care«o făceau pe vremuri să răsune.
Aud ţărîna doar a vocilor străbune,
Cum se desface, cum s<a desfăcut.

Şi, cîteodată, totul se deşteaptă,
Camtr»o furtună mare ca Tăria
Şi>arată veacurile temelia.
Eu priveghez pe ultima lor treaptă.

DOR DUR

Ai îmbătrînit, băiete,
Cîntînd stihuri şi ştafete,
Potrivind, ascuns de lună,
Vorbam fluier, care sună.

Lumea plînge de necazuri,
Tu»ţi pui gîndul pe atlazuri
Şi, de dor de vînt şi mierle,
Faci cu acul fir de perle.

îţi ungi rănile cu»argint,
Te alinţi cu zări ce mint
Și*ţi faci cugetul hotar
între înger şi măgar.

Ah! de cînd m«a fost iubit,
Felul meu s*a izmenit.
Gura<i rece, de nălucă,
Mi*a lăsat viaţa năucă.

Finţa mică de otravă
Mi*a făcut carnea bolnavă.
Fieşcare os mă doare
Dezminţire şi lingoare.

Şi pentru că nu am ştire
De«mi voi mai veni în fire
Şi de o voi mai vedea
Strînsă subt musteaţa mea,

Ca un şarpe ce se zbate
Suferind de cinci păcate,
Stihuind m«am hotărît
Să»mi trec noaptea de urît.

Că dacă mai este vie,
Scrie peana Sînge scrief
Cine ştie!. . .
O citi şi o să vie

MÎNĂSTIRE

Ațipit<a ziuam ramuri.
Porumbieii albi, la rînd,
Pe pridvoare şi la geamuri
Se trezesc din nou visînd.

Aripile dorm închise
Pretutindeni, evantalii.
Toată lumea ciripise
Pentru seara de Rusalii.

Clopotele<au ostenit,
Liliecii din clopotniţi
Dau de cerul risipit
Pretutindenea din solniţi.

Lunasşi mînă lin păunii
Pe întinsu<i așternut.
Ochii tăi ca bruma prunii
Mă gîndesc să ţui sărut.

Şi cum ceasul batem larg
Peste noi şi peste plante,
De s»ar crede că se sparg
Subt ciocane diamante;

Timpul cel adevărat
Vinem aripi împrejur,
Şi pe capul meu plecat
Varsă poale de azur.

PSALM

Pentru că n<a putut să temţeleagă
Deşertăciunea lor de vis şi lut,
Sfinţii>au lăsat cuvînt că te*au văzut
Şi că purtai toiag şi barbămtreagă.

Te»ai arătat adeseori făpturii
Şimtotdeaunam haine de<mpărat,
Ameninţînd şi numai supărat,
Că se sfiiau de tine şi vulturii.

în Paradisul Evei, prin pădure,
Ca şi în vecii trişti de mai tîrziu,
Gura ta sfîntă, toţi Părinţii ştiu,
Nu s«a deschis decît ca să ne*njure.

i Doamne, izvorul meu şi cîntecele mele!
| Nădejdea mea şi truda mea!
j Din ale cărui miezuri vii de stele
Cerc să<mi îngheţ o boabă de mărgea.

Tu eşti şi»ai fost mai mult decît în fire
' Era să fii, să stai, să vieţuieşti.
Eşti ca un gînd, şi eşti şi nici nu eşti,
între putinţă şimtre amintire.

*

f~

DRUM ÎN IARNĂ

Decembre, ca un paradis
De marmur şi scîntei,
Hlamida şi*a deschis,
Şi, dintre tei,
Un vaiet lin de clopoţei
Suspină»abia, ca*n vis.

Deasupra nopţilor s*a»ntins
Legendă ideală,
Şi nu e suflet neatins,
Oricît de stins,
De diafana ei petală,
în care să nu fi descins
Lumina siderală.

E feerie de argint
Cristalizat în ţurţuri lungi
Şi pe cît ochii ţi<i alungi,
Pe cît ajungi,
E marmur alb, neprihănit,
Pustiu şi nesfirşit.

în umbra lămpilor cernite
Se varsă vis în cupe noi,
Şi capetele mult iubite
Semvecinesc pe nesimţite,
Ca nişte frunze de trifoi.

Feţi dulci, o clipămdrăgostiţi,
roatîta Farmec şi senin,
Fiţi, cel puţin
Voi, fericiţi!

PRINŢUL

Biruitor de lifte şi jivine,
Aşteaptă dîrz, la rîndu*i biruit,
Şi ochii lui, de patru timpuri pline,
încremeniţi pe zare, n*au dormit.

Pe locul unde şi<a răpus vrăjmaşii,
Şi slava lor ţărînă a căzut,
S<au arătat, în urmă,m sînge, paşii
Curtenilor şireţi ce bau vîndut.

închis în turnul morţii din poruncă,
Prinţul emtreg, dar gînduriled dor,
Ca nişte vulturi negri ce<şi aruncă
între coteţe rotirile lor.

Puterea lui întreagă şi vitează
Ascultăm noaptea de safir şi lut,
Din depărtare, calul că*i nechează,
Care prin adieri ba cunoscut.

Şi cînd îl rod păduchii cîteodată
Pe dedesubtul platoşei domneşti,
Prinţul te simte, spadă fermecată,
Prinsă de şold, c»ai tremurat şi creşti.

EVOLUŢII

Pămîntul antic ssa civilizat.
Nici nimfe, nici naiade, nici sirene,
Crucificate ritmic şi alene
în aşternutul undei ondulat.

Pe coaja bulevardului de smoală,
Subt ochii guarzilor, în cete.
Nepoţii lui Orfeu se duc la şcoală
Cu plăcile de piatră cu burete.

Toţi, abdicaţi din funcţia divină,
Au renunţat la slăvile eterne.
Apolo»i profesor de mandolină,
Pan lecţii dă, de limbile moderne.

Herculesi petrolist dactilograf,
Şi Joe însuşi, farmacist detreabă,
Serveştem cutiuţe la tarabă
Cîte un hap, cîte un praf.

Odinioară, ne soseau prin curte
Şi stau de vorbăm cîntece cu noi,
îngerii mici cu aripile scurte
Şi sfinţii candizi în stihare noi.

*

i

*

Şi cîteodată, seara, prin grădină,
Se năruia rănit din zbor
Cîtemn seraf cu mîna la picior,
Ciocnit în aer cu<o albină.

Dar la fereastra staulului, sus,
De cîte ori oprindume, din grabă,
Nu am zărit lumina lui Isus
Şi<am auzit că vocea lui nemtreabă?

Pavel din Tars e*acum zaraf sărac,
Şi Chrisostom băiat de prăvălie,
Iar Sfîntul Duh, închis în colivie,
Făcutu*s*a pui mic de pitpalac.

PUŢIN

O, vino, fluture, te lasă
Pe braţu*mi ostenit.
întinde»ţi aripa frumoasă,
Fii bunul meu venit.

Strămută*mi gîndumtr*alte părţi,
Strecoară*mid pe sub tulpini,
Ca săd întorc apoi pe cărţi,
Nins, cum şi tu vii, de lumini.

Cu trupul tău de catifea,
Ce tremură de fin ce*i,
îmi aminteşti de ochii de cafea,
Din genele Ilincei.

în casa toamnei nu te vezi,
De mic şi de uitat.
Dar toate florilem livezi
Ţi<aştern cîte un pat,

Şi toate frunzele te cer
Săfţi legene lin somnul,
tiind că leagănă spre cer,
n sînul tău, pre Domnul.

O, durte, fluture, din nou,
Luminile te cheamă;
Dar prin al liniştii ecou
Fii băgător de seamă.

O mierlă*şi poartă pe sub tei
Un cioc șiio gușă*adîncă.
Domnul e prins șim sînul ei -
Şi mierla te mănîncă.

GRAVURĂ

Astăzi, soarele, prin ceaţă,
S*a născut din haos, mort,
Pemserata dimineaţă,
Cenuşie ca un cort.

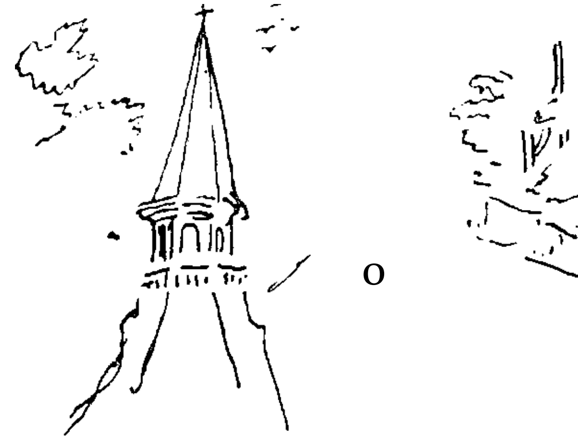
Pe cînd sufletul coboară,
Melancolic, pe«amintiri,
Ca o pulbere uşoară
De scîntei şi licăriri,

Peste cărţile din care
Se deşteaptă musc trezit
De pe foi ce»au putrezit
Prin unghere de sertare,

Orologiul, ploaia<n urmă
Şi cu inimamtrmn ritm,
Bat secundele cern turmă
Nencetat au tot murit.

Şi ce linişte scaşterne!
Şi cum sufletul se»aude,
Scuturînd aripe ude
Peste brumele eterne!

Dintr<a mea singurătate
Las în voie timpul viu,
Care ştie ce nu ştiu,
Şi prin veacuri destrămate
Fac cu pana semn şi scriu.

CREION

Trecînd pe punteamgustă,
Dintrmn secret imbold
Cu mîna prinsăm fustă,
Şi»o suie pînăm şold.

Genunchii, copţi ca grîul,
Duc somnului prinos.
Fărămdoială, rîul
îşi lasă pleoapam jos.

Zburdalnică pe glezne
Semtoarce către casă.
O! vîntule, ţi*e lezne
Să*i spui că e frumoasă.

Dar puntea» n salturi repezi
Se clatinămtre mure.
O! punte, fă<te lebezi,
Şi du*mi*o»n ţărm uşure.

Cu sufletul, şi eu
O duc din mal de mîini
Şi>o simt în dorul meu
Ca miezul unei pîini.

Şi»acum, cînd îşi ridică
O mînă peste zare,
O vedco rîndunică
Umplînd cu<o sărutare
Azurul prins de»o stea.

O! cuiburi, scoici cu şoapte,
Rugaţisvă, la noapte,
Din turlă, pentru ea. . .

PSALM

Pribeag în şes, în munte şi pe ape,
Nu ştiu să fug din marele „ocol.
Pe cît nainte locul mi»e mai**JŢOI,**
Pe<atît hotarul îui"TnT<T"mai aproape.

Piscul sfirşeştem punctul undemcepe.
Marea mămchide, lutul m«a oprit.
Am alergat şim drum miam răzvrătit
Şi n<am scăpat din zarea marei stepe.

Sînt prins din patru laturi deodată,
} Şi<oricît m*aş măguli biruitor,
Cunosc ce răni şi»anume unde dor
Şi suferinţa mea necăutată.

Din vitejii şi biruinţi trecute
Am cîştigat puterea, ce»a rămas:
Nu mai străbat destinul meu la pas,
Ci furtunos de«acum, şi iute.

, Nu lua în seamă cîntecele grele
»Cu care turbur liniştea de*apoi.
Sînt leacuri vechi pentru dureri mai noi
Şi cîntă moarteam trîmbiţele mele.

JIGNIRE

Nepreţuind granitul, o, fecioară!
Din care»aş fi putut să ţid cioplesc,
Am căutat în lutul rumînesc
Trupul tău zvelt şi cu miros de ceară.

Am luat pămînt sălbatic din pădure
Şi'am frămîntat cu mînă de olar,
în parte, fiecare mădular,
Al finţei tale mici, de cremene uşure.

Zmălţîndu»ţi ochii, luai tipar verbina,
Drept pleoape, foi adînci de trandafiri,
Pentru sprincene firele subţiri
De iarbă nouă coamţepat lumina.

Luai pildă pentru trunchi de la urcioare,
Şi dacăm sîni şi şold amtîrziat
Mînamii aprinsă, eu sînt vinovat
Că mam oprit statuiam cingătoare

Şi ciam voit să simtă şi să umble
Şi să semdoaiem pipăitul meu,
De chinul dulce dat de Dumnezeu,
Care«a trecut prin mine şi te umple.

Femeie scumpă şi ispită moale!
Povară»acum, cînd, vie, te<am pierdut,
De ce te zămislii atunci din lut
Şi nurti lăsai pămîntul pentru oale?

GRAIUL NOPŢII

Cucuvaie, cîntecul tău tîrziu,
în noaptea cu veştmînt argintiu,
Are cîteva tari silabe
Cu cîteva silabe slabe.
Ce prost, întîi, s»amfricoşat de tine,
De cîntecul tău cu chemări străine,
De fiinţa de abur şi pucioasă
în noaptea lui somnoroasă?

Ochii tăi, mari şi teferi,
Ca nişte luceferi
îngheţaţi de uimire,
Privesc în suvenire.
Tu ştii că destinul e grav
în pensula marelui zugrav.
Omule, gură strîmbă, gură hîdă,
Pasărea nu ştie să rîdă!

Tu eşti clopoţelul Sfintului Duh
Şi treci lung prin văzduh
Şi suni lepădarea de sine
Şi<mpărăţia nopţii ce vine.

Glasul tău depărtat şi sfînt
Spune auzului de pe pămînt
Că sufletul trebuie să stea
De veghe, înarmat în şea;
Că sufletul e*o sabie sticloasă
Care trebuie trasă:
Să<i scînteie stelelem luciu!

Povară mi»e mintea, ca tuciul.

Tu trăieşti fără castel.
Fără pat, făr' aşternut,
De la început;
Fără cufăr, fără cărţi,
Zburînd mereu într*alte părţi,
Neaşezată nicăieri,
Fără drepturi, fără puteri.

O! cucuvaia lui Dumnezeu,
Gîndesc c<ai fi sufletul meu!

BIULBIUL

Dimineaţa, seara, triste.
Tristei oaremtr<adevăr?
Umbresatîrnă de batiste
Şi de fire lungi de păr.

De vor fi sau nu, precum
Ochiul de ciclop le vede,
Zugrăvitem vînt cu fum,
N<au conture, nici parfum
Ramurile din livede.

Printre prunii din amurg
Cîntăm ritmuri de tipsii
Ghiersul moale, stihul turc
Şi arab, de la geamii.

Rugăciune! Nebunie!
Ca bolnavii gem cu toţii.
Sînt nebuni? în chinovie
Au şi munte şi cîmpie.

Catapeteasmă pustie,
în altar, îmi intră hoţii.

IOSIF AL UNGRCWLAHIEI

Semalţă fumul de tămîie
De la jertfelnic la Isus
Şi cu mireasma lui mîngîie
Sfinţii cu nimb de foc, de sus.

Cîntările, suind în cor
Cu clopotele, s«au topit
în glasul de mijlocitor
Al blîndului mitropolit.

înveştmîntat în promoroc
Cusut cu foi de trandafir,
Se roagăm gînd ca un proroc
Şi pune fruntea pe potir.

Dar ridicîndu*l preasfinţitul
La ceruri, braţul i se frînge
Şi varsă din neprihănitul
Trup sfînt muiat în sfîntul sînge.

Curata cuminecătură
în veac de veac nu s»a vărsat.
Unchiaşul în genunchi murmură:
— «Părinţilor, sînt cu păcat! »

Pe cînd părinţii«arhimandriţi
Şi arhondarul stavrofor
Se jăluiesc, nemîntuiţi,
Cum că păcatul e al lor.

ICOANĂ

Noaptea întinde scoarţe, plocate şi covoare,
Urzite cu zigzaguri şi cu chenar mărunt,
In care se repetă izvodul la culoare
Şi chipurile crucii şi florile, cum sunt.

în faţa lunii, dreaptă, şoseauam vărgi cu plopii
S»a pardosit cu ţoale din Jii şi Mehedinţi,
Şim umbra fiecărui copac aşteaptă popii,
Strîngînd în mîini tăcute cădelniţe fierbinţi.

Ivirea se va face, pesemne, din cîmpie,
Prin albele cătune, pitite subt căciuli.
La moara adormită cu roatam apa vie
S*au şi sculat dulăii, molatici şi ciufuli.

Căci iar Ierusalimul separată după ploaie,
Cum l»au ştiut întocmai, pe vremuri, cuvioşii.
Ce vezi? Soboliimalţă biserici, muşuroaie.
Ceouzi? Văzduhul cîntă întreg cu toţi cocoşii.

TOAMNA

Străbatem iarăşi parcul, la pas, ca mai nainte.
Cărărilemvelite<s cu palide<oseminte.
Aceeaşi bancăm frunze ne<aşteaptă la fîntîni.
Doi îngeri duc beteala fîntînilor pe mîni.

Ne»am aşezat alături şi braţu<i m»a cuprins.
Un luminiş în mine părea că s>ar fi stins.
Mămdrept încet spre mine şi sufletul mi4 caut
Ca orbul, ca să cînte, spărturile pe flaut.

Vreau să<mi ridic privirea şi vreau
să>i mîngîi ochii.
Privirea întîrzie pe panglicile rochii.
Vreau degetul uşure să»l iau, să i»l dezmierd.
Orice vroiesc rămîne îndeplinit pe sfert.

Dar ce nu pot pricepe ea pricepu, de plînge?
Apusul îşi întoarce cirezile prin sînge.
O! mă ridic, pe suflet s»o strîng şi s*o sărut —
Dar braţele, din umeri, le simt că mi»au căzut.

Şi de<am venit cam timpuri, a fost ca, înc<o dată,
S<aplec la sărutare o frunte vinovată,
Sămvingem iarăşi vremea dintr»omtărire nouă
Şi sămviem adîncul izvoarelor de rouă.

Şi cum scoboară noaptea, al'dată aşteptată,
îmi pare veche luna — şi steaua ce searată,
Ca un părete dearme, cu care<aş fi vînat.

Şi fără glas, cu luna, şi noi neam ridicat.

MITRA LUI GRIGORIE

Tiara, grea pe frunte, de aur gros bătut,
S<a făurit frumoasă, acum vreo şapte veacuri,
Muncită, în robie, de meşter priceput
Amipodobi tertipul cu gingăşii şi fleacuri.

Aci, cunoşti călcîiul ciocanului, lovit
în bulgării de aur supuşi silit strivirii
Şimcovoiaţi de*o floare la locul potrivit,
Prinzînd înfăţişarea, treptat, amchipuirii.

Aci, se subţiază metalul străveziu,
Şi, fir plăpînd, ca firul de păr prin flori se coase:
Tors ca din furci de aur şi ajungînd mătase,
Pe nicovala neagră, se iscă nimbul viu.

Trei rînduri de smaralde, ca dinţii din gingie,
Rotunde, deopotrivă, jurîmprejur răsar,
Peolocuri întrerupte de<o piatră rubinie
Şi de un bob mai mare de vechi mărgăritar.

Păstrată pentru Paşti în cămin cumcuietoare,
Tiara stăm părete, păzită de doi sfinţi.
Albastrul căptuşelii pătat e de sudoare,
Pe creştetul, din vremuri, al foştilor Părinţi.

AGATE NEGRE

Cum em mijlocul tăcerii,
Adîncităm văgăuna
Nopţii palide, ca luna
Licărind în bruma serii;

Şi cum sufletul se pierde
întrmn lin păinjiniş
Ce se leagănă pieziş
Să»l mîngîie şi dezmierde;

Cum din foile citite
Fluturi albi, cu ochi de aur,
Pe buchete de ţintaur
Mişcă aripi prăfuite;

Cu susure de mătasă
înecată de dantele —
Pe la geamurile mele
Trece vîntul ca o plasă
Constelată cu mărgele.

Turburat în amintire,
S»a întors parfum de vis.
De la sînusabia deschis,
Peste caremn braţ subţire
Adormea ca un iris.

Ochii strînşi în coji de fier
Dau o boabă tremurată
Pentru ochii de»altădată;
Şi copaciimtorşi spre cer
Par corăbii negre, iată,
încărcate cu mister.

MORŢI ÎN CRUCEA NOPŢII

Morţi în crucea nopţii? Nu cred.
Totuşi, clopote, cam bură,
Gîngăvesc.
Clopote de lemn, cu putred
Glas, jelesc,
Şi gîndirea*i arătură
Peste care boi de zgură plugăresc.

Trăgătorii şi groparii
Lîngă morţii viitori
Dorm, gîndesc.
Totuşi, jalnic lăutarii
Izbucnesc,
Şi din guri de cîntători
Vorbe: « slabi şi trecători »
Semnădesc.

Semmormîntă noaptea, parcă,
Unii morţi ieşiţi din legi. . .
E tîrziu!
Sufletul răzleţ semibarcă
în sicriu
Şi vîsleşte spre pribegi,
Şi te schimbă sămţelegi
Cenuşiu.

Eu sînt mortul, eu groparii,
Cimitirul şi presviţii!
Eu jelesc!
Vînturi treieră stejarii
Şi«i zmuncesc.
Ploaia plînge rătăciţii.
Şi, în mine, şi iubiţii
Mucezesc.

OSEMINTE PIERDUTE

Iubirea noastră a murit aici.
Tu frunză cazi, tu creangă te ridici.

Atît amar de ani e de atunci!
Glicină tu, tu florile«ţi arunci.

A mai venit de*atuncea să v«asculte,
Voi plopi adînci, cu voci şi şoapte multe?

Voi aţi rămas întorşi tot spre apus,
Voi creşteţi toţi de<a pururea în sus.

N*o mai zăriţi, din vîrfuri, nicăieri?
Ştiţi voi ce vorbă este vorba « ieri »?

La poartă, umbr<aceluiaşi stejar.
Mă rog, intrînd, de domnul grădinar.

Fîntîna curge, ca şi*atunci, mereu,
Tu curgi, fîntînă, pe trecutul meu.

Şi toate sînt precum le*am cunoscut,
Rămase«aşa, ca dintru început.

I«am spus că vreau să caut un mormînt,
Pe care ham săpat, de mult, cîntînd.

Şi mi>a răspuns că nu e în grădina lui.
E*adevărat. Nu este mormîntul nimănui.

SATAN

Călătorind pe malul furtunilor latine,
L<am întîlnit, sol paşnic, pe<o stîncă de topaz,
Cu ochii, rîpi de umbră, deschişi din cer
spre mine,
Cu talpa roză, linsă, subt munte, de talaz.

Gol în imensa zare, tăcut şi gînditor.
Cu braţele păroase, la piept, făcute cruce,
Privea la luntrea<mi albă pe undă cum se duce
Tîrîtă de vîrteje, — picior peste picior.

Deşi nămiez, în umbra, culcată peste mare,
Ca dîra unei neguri în care se răsfrîng,
Văzui cum firmamentul roieşte şi tresare
Din mii de candelabre aprinse din adînc.

Şi semtreba atuncea speranţa mea mirată:
Cine<ar fi fost să fie bărbatul uriaş,
Oprit pe ţărmul lumii, cu<o mînăsatît de lată
încît putea să joace pe deget un oraş?

Am ridicat lopata în semn de datorie
Şi imam sculat din luntre, de jos, ca să<l salut,
Cam faţa unui rege strein, recunoscut.

El îşi întoarse capul puţin, strîmbînd în loc
Planetele ca mingea, şi luna cum e chifla —
Şi încruntînd sprînceana pe ochiul lui de foc,
Răspunse Europei, orgolios, cu tifla.

EPITAF

'Nainte de*a lăsa condeiul să zacă
Uscat, ruginit şi frînt
Ca o surcea, ca un crîmpei de cracă,
în nisip, în pămînt,

Dă*mi voie săd înmoi în apă tare
Şi cu stihurile mele din urmă să fac însemnare
Caligrafică, pe piele.
Pentru ca dragostea cînd ţi soaţîţă
Să le citească cel ce ţuo cînta.
Pentru ca pruncul tău, sugînd la ţîţă,
Sămveţem frumuseţea ta.
Pentru ca noaptea, în oglindă,
Privindu/ţi sînul scris,
Strugure, dudă sau ghindă,
Să te uiţi în carne, şi să ghiceşti în vis.

Acesta e sufletul meu, Raşel.
Rugaţi»vă pentru el.

VODĂ»ŢEPEŞ

Pacea e«n ţară, pacea în afară,
Hotarul, liniştit cum n»& mai fost,
Şi şesurile, azi la adăpost,
Plugarii noi le fulgeră şi ară.

Pe lamceputul dulccal primăverii
Satul şi»aduce*aminte de poveşti,
Şi frunza tremură pe crengi cereşti
Şi, pasămite,<n taină, şi boierii.

De bună seamă. Vodă gînditorul
La curăţirea lumiiu hotărît.
îndeasă ţeapam oameni pînă»n gît
Pentrusasntîlni şezutul omuşorul.

Şi nu cunoşti cruţări şi amînări
De te arunci dreptăţii împotrivă.
De»altfel, creştin, cu ţepile, colivă
îţi pregăteşte Vlad — şi luminări.

Cuviincios cu buna rînduială,
Pentru cei mari, fie munteni sau turci,
Avea mai mart şi osebite furci,
Ca treapta loc să nu dea lamdoială.

Vedeai vizirii la»nălţimea lor,
înfipţi în vîrfuri sprintene de plopi,
Iar pentru sfinţi, vlădici şi episcopi
Avea lemn sfînt şi bun mirositor.

Şi iată Sfatul Ţării adunat
Să mulţumească domnului de Pace.
Vlad şadem jilţ. E liniştit. Şi tace,
Cu sufletul în platoşă<mpăcat.

Şi pe cînd prieteni şi curteni în zale
Ciocnesc în juru»i cupele cu vin,
în cinstea faptelor Măriei Sale,
El cugetă ce ţepi li se cuvin.

ÎNTRE DOUĂ NOPŢI

Mi<am împlîntat lopata tăioasă în odaie.
Afară bătea vîntul. Afară era ploaie.

Şi mi<am săpat odaia departe subt pămînt.
Afară bătea ploaia. Afară era vînt.

Am aruncat pămîntul din groapă, pe fereastră.
Pămîntul era negru: perdeaua lui, albastră.

S<a ridicat la geamuri pămîntul pînă sus.
Cît lumea»i era piscul, şi»n pisc plîngea Isus.

Săpînd s<a rupt lopata. Cel ce»o ştirbise, iatăd,
Cu moaştele*i de piatră, fusese însuşi Tatăl.

Şi nvam întors prin timpuri, pe unde«am scoborît,
Şi în odaia goală din nou mi<a fost urît.

Şi am voit atuncea să sui şim pisc să fiu.
O stea era pe ceruri. în cer era tîrziu.

CALIGULA

Dorm în umbră legănate lebezilem puf de undă,
Cuiburi albe, perini albe, printre stele furnicar.
Cîte*o stea însingurată catăm aripi să se*ascundă,
Cîte<o lebădă>şi îndreaptă capul, ca un nenufar.

De pe pod, la miezul nopţii, le aruncă mîna bună
Plinea, ce nutreşte truda şi trudeşte visătorii.
Mîini, lăsaţide flămînde să se<acopere cu lună;
Lebezi, aşteptaţi ca pîinea să v»o dea semănătorii.

Stea cu stea pemtinsul undei liniştite pun cleştar,
Şi printmnsul zugrăvite lebezile par şi luna.
Plîngeri de viori şi fluier cad în lac mărgăritar
Şi se<aud din depărtare lovind unda cîte una.

în palatele aprinse, cu balcoane şi unghere,
Liturghia bogăţiei are şi;astă>seară loc.
Cinema scris, în ce odaie, fără pat şi fără foc,
Imnul ăsta de izbîndă, de iubire şi durere?

Folosiţi»vă de cîntec, de lumină şi de taină,
Cupe omeneşti de goluri, plinem viaţă cîte*o clipă.
Şi cenuşa prin văpaie semveştmîntă cu o haină
Şi găseşte ca să cadă înapoi un fulg dcarlpă.

Cîntecul, lumina, taina, unda.mtinsurikvalbastre,
Noi le ţinem, noi le strîngem, cei căzniţi,
urîţi şi goi.
Temeliile veciei orice<aţi face>s ale noastre.
Voi, întoarceţi<vă veseli şi slăviţi, întru noroi.

STINSE SCÎNTEI

De ne«ar ajunge numai icoana ce o lasă
O undă lîngă luntre, un povîrniş de casă,
O vatrămvăluitām cenuşă către seară
Sau un tighel de piatră pe*o cruce seculară,
Tu ţi*ai închide ochii şi le«ai porni să vie
Icoanele pierdutem lumină aurie.
Şi*ai retrăi trecutul întreg, cu ochiumchis,
Fără să simţi cămcepe să semene a vis.

Dar învierea celor ce»au licărit de sus
Şi se întorc să urce pe zări, de prin apus,
în pulberile lumii cernutem amintire,
Se întocmeşte goală, într*o perdea subţire.
Icoana lor e vie, dar sufletul defunct e.
Cea fost hotar îţi lasă din el cîteva puncte.
Din fosta<mpărăţie azi a rămas o hartă,
Cu care*n vîntul iernii cîrpeşti fereastra spartă.
Era portretul unei făpturi de alb azur,
Din care, pentru lampă, croieşti un abajur.
Aducerile»aminte biletul ţul trimit
Cerînd adeverinţă un plic neiscălit.

Tu, durte şi atingeţi de lacuri şi grădini
Aripile mînjite, din timpuri, cu lumini,
De vreme ce dorinţa şi vatra nu<ţi ajung.
Petrece lumea toată, călarem lat şim lung —
Şi totdeauna ţinta la care ai ajuns
Să»ţi cadă moartăm suliţi, ca un vultur străpuns.

RESTITUIRI

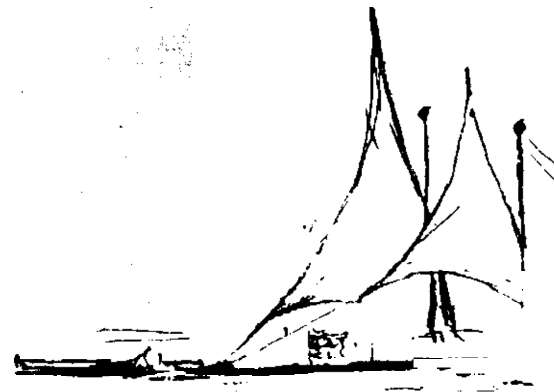
N»au mai rămas prea multe demvins şi de ştiut.
Şoseaua se strîmtează, cărările se*mbină.
Le simţi apropiate din ce în ce mai mult,
Ca spiţele din roată, crăpate de lumină.

Ne*apropiem. Văzduhul miroase*a vechi
prin noapte,
Flori vechi răsar dea pururi cu vechile lumini.
Un abur slab se cerne, un cer spoit cu lapte,
Departem orizonturi, se naşte prin tulpini.

E»o insulă? un munte? o apă? un deşert?
De ce»ar sfîrşim pustie călătoria noastră?
Ne»a mai rămas s>ajungem, acolo, poate»un sfert
Din calea străbătută, jos verde, sus albastră.

Să ne oprim? Un cîntec ne vine de la han.
E vinul bun şi patul adînc şi tu eşti dulce.
Şi»ai vrea, învăluită în părul tău bălan,
Pe jaruri carnea noastră, de vie, să se culce.

Nu. Mînă crîncen, timpul tu sparged
cu potcoava
S»apropiem vecia mai repede de noi.
Păstrează>ţi sărutarea, ca florile otrava,
Ca să o dăm ţărînii întreagă înapoi.

DIN NOU

Din nou străbate iarna, întocmai cam trecut,
Cusaceleaşi obiceiuri, mereu nestrămutate!
Ostreţe pînăm ceruri, mirezme pipărate,
Movili de crizanteme şimn vînt ce«a mai bătut.

în uliţelemalte, e noapte ziuamtreagă,
Şi umbra, suvenire din vremeamcetei luni,
Se risipeşte, parcă, din carul cu cărbuni,
Ce trece tras de<o gloabă normandă şi beteagă.

Seninăm imitarea»i eternă, rece, goală,
Şi silitoare, iarna, ca un şcolar supus,
Aplicămtotdeauna, strict, regula de sus,
Cuminte, mulţumită de»a fi gramaticală.

Cît timp măcar gîndirea n*o vrea să se dezveţe
în mijlocul acestei corecte repetiţii
Pentrumgrăşarea ierbii şi altoitul viţii,
Şi să renunţe<odată la doruri şi tristeţe?

Copacii însă uită de flori şi relief,
în ceaţamtinsă, sură, din spaţiu; deopotrivă,
Tămîie pentru frunze, şi pentru morţi colivă.
Par începuţi pe*o stofă de lînă, pe gherghef.

Poetul, strîns în casă, pe piscul dintre hornuri,
întîrziem mîndria tăcerii, solitar.
Visează pentru Domnul cu dulce în zadar
Şi se hrăneşte zilnic cu ceai şi două cornuri.

Băiete, ai un cufăr de foi şi de caiete.
Dă groaza la o parte, citeştede din nou.
E timpul ca la cornuri s»adaogi şi un ou,
Şi un potlog ca lumea, carîmbilor la ghete.

VINOMI TOT TU.

Vinomii tot turn fereastră, steam fundul lumii vie,
Ce mă cunoşti aproape cu geamul de Tărie,
Cea stinsă cea din urmă şkaprinsă cea dintîi.
Coboară<te la mine, şi pînăm zori rămîi.
Ochiul deschis, în care un gînd mi se aţine,
Doreşte ziuamtreagă de noapte şi de tine.
La tine se ridică în fiecare seară
Albina să ia miere un strop şimn bob de ceară.

Soarelei scump potecii şi prinde vieţi de tină.
Dar covîrşit de sineşi prea»i foc şi prea»i lumină.
Şi de mi»i bună raza œ<o frîngem pisc şi stîncă.
Tu mîngîi, mir de aur, durerea mea adîncă.
în jurul tău misterul, cu slove negre scris,
Cam mine pune golul alăturea de vis:
Cînd visul dînduu margini, cînd golul, lui, vecie,
Şumpreunaţi nici unul pe celălalt nud ştie.

4

BISERICA DIN GROPI

Biserica necunoscută, cu hramul şters,
cu vîrful rupt,
Cu turla leşinatăm aer, se încovoaiem osteneală,
Şi streaşinilei, adăposturi de cuiburi,
prinse dedesubt,
Păzesc şi*a îngerilor palizi închipuită poleială.

Un tei acoperă cu frunza şindrila sfîntului locaş.
Un preot cîntă liturghia, bătrîn şi gîrbov, în
veştminte,
Pentru creştinii şi păgînii acestei margini de oraş
Şi pentru cîţi, după pomelnic, îşi mai aduce,
ştirb, aminte.

Tu noi de piatră decît semnul unui mormînt
de domnitor,
De nici un stil arhitectura ta nu rîvneşte ca să ţie.
Zidităm lut, din grinzi şi bîrne, şi povîrnită
pe pridvor
Istoria şi arta nu stau auzul să şid plece ţie.

Dar el, oltean cu coşuri pline şi cu balanţa
Intîrzie din drum la tine, cînd drumul lui
spre tine duce.
Ia cobiliţa din spinare, cu coşurile de cireşi,
O pune jos şi, cu sfiială, scoţînd căciula,
face cruce.

DESPĂRŢIRE

Cînd am plecat, un ornic bătea din ceaţă rar,
Atît de rar că timpul trecu pe lîngă oră.
ham auzit întîia bătaie amîndoi,
Pierzîndu»sem noiembre prelungă şi sonoră.

Poate mai bate încă secunda de atunci,
Poate<a tăcut îndată şi/aşteaptă să mai vie
îmbrăţişarea veche, din nou precum a fost,
Şi lacrimile tale, în gara cenuşie.

Cu limbile oprite pe palidul cadran,
Ne>a urmărit plecarea, de sus, ca o fereastră
De casă părăsită, cu<o rază frîntăm geam.
Nu hai simţit că este părtaş la jalea noastră?

Te<ai împăcat sau suferi de vremea ce»a crescut?
La ce visezi cînd ziua pe lampa ta se curmă
Şi cădem geam zăpada la ceasul cunoscut,
Ţu, care>ai stat bătaia s<asculţi, pe cea din urmă?

PSALMUL DE TAINĂ

O, tu aceea de*altădată,
ce te*ai pierdut din drumul lumii!
Care mi*ai pus pe suflet fruntea
şi»ai luat intr<însul locul mumii,
Femeie răspînditămmine
ca o mireasmămtr*o pădure,
Scrisăm visare ca o slovă,
înfiptăm trunchiul meu: săcure.
Tu ce mi<ai prins de cîntec viaţa
cu braţe strînse de grumaji
Şi m«ai pornit ca să ***mbo*** caut
la ţinem palme şim obraji.

Pe care te*am purtat brăţară
la mîna casnică>a gîndirii.
Cu care*am năzuit alături
să leagăn pruncul omenirii.
Pur trandafir, bătut în cuie
de diamant, pe crucea mea
Şi carem fiece mişcare
pierzi cu*o petală cîte*o stea.
Cămin al dorurilor mele,
fîntîna setiimvierşunate.
Pămînt făgăduit de ceruri
cu turme, umbră şi bucate.

Tu care mi*ai schimbat cărarea
şi mi<ai făcut*o val de mare,
De*mi duce boltamsingurată
dintr»o vîltoaremtr»o viitoare,
Şi ţărmiimii cresc în jur cît noaptea,
pe cît talazul mi semtinde,
Şi ai lăsat să rătăcească
undele mele suferinde;
Unde ti»s mîinile sămtoarcă
în aer căile luminii?
Unde sînt degetele tale
sămii cautem cunună spinii?
Şi şoldul tău culcat în iarbă,
pe care plantele»! cuprind
Şisascultăm sînul tău suspinul
iubirii, cucerit murind?

Tu cemfiori pe şesuri plopii
cînd treci, din creştet la picioare,
Şi prinzi de tot ce temtîlneşte
o plasă caldă de răcoare.
Tu ce scrutezi, scoţîndu»ţi sînii
pe jumătate din veştminte
Ca să>i sărute focul gurii,
cuprinşi de mîini cu luare<aminte,
Pustia vremii, străbătută
de şoimi de scrum şi de nisip,
Cărora vîntul lemiprumută
omfăţişare fără chip;

Tu te»ai pierdut din drumul lumii
ca o săgeată fără ţintă,
Şi frumuseţea ta făcută
pare<a fi fost ca să mă mintă.

Dar fiindcă n<ai putut răpune
destinul ce<ţi pîndi făptura
Şi n«ai ştiut a*i scoatem cale
şi*ad prăvăli de moarte, ura;

Ridicări din pămînt urechea,
în ora nopţii, cînd te chem,
Ca să auzi, o! neuitată,
neiertătorul meu blestem.

ti TRIUMFUL

îşi împlini voinţa cumplitul crunt efort.
Neturburat de bine şi rău, priveşti destinul
Şi nu te mustră gîndul că tu eşti asasinul
Viteazului din munte, întins, învins şi mort.
Osînda findu«ţi dată de<a creşte îndoit,
Făcuşi din tine două puteri adînci de ură,
Şi luaşi în luptă partea mîndrită, cu căldură,
A celuia ce astăzi însemni c«a biruit.
Năvala,mtîi, fumceată, tîrzie, într/adins.
Dar zi cu zi mai crude şi mai necruţătoare,
Oştirile cu coifuri, pe căi cotropitoare,
Pămîntul de pedeapsă bau rupt şi bau cuprins.
Strivişi în şapte zile coi zămislit în şapte.
Nu mai adie vîntul în parcuri, parfumat.
De ţîţele femeii, rămase fără lapte,
Prunci orbi şi muţi, schelete şi sluţi ai spînzurat.
Albinele, din bozii, aduc la stupi otravă,
Izvoarelemăcrite*s şi strugurii scămoşi.
Ca să<ţi ajungă ploaia, punem văzduh zăbavă,
Şi noriim chiagul serii curg vineţi şi băloşi.
Nici o vioară nu mai pricepe să mai sune,
Chiar stelele, sfinţite şi pure lamceput,
Au putrezit în bolta visărilor străbune,
Şi zările, mîncate de mucegaiuri, put.
A năzuit un clopot să sune liturghia,
Şi bronzul lui, ca scrumul, din turn s»a risipit.

într«un avînt vremelnic voi şi ciocîrlia
Cu aripile smulse să urcem răsărit.
Poatem genunchi mai cauţi tîrzia îndreptare
Şi ceri smerit hodină la cerul tău pustiu.
E de prisos. Genunchiul de stei lipit ţwl ţiu,
Şi biciul greu de plumburi şi noduri, pe spinare.
E de prisos. Izbînda, de veci s<a cîştigat.
Curata voie bună şi sfînta bucurie
Din lanţul de robie nu pot să mai învie
Şi să atingă cerul bătut şimjunghiat.
Voinţa nu se teme de*acum de«o înviere —
Şi ca să nu mai cerce să fie fericit,
A luat în cleşte insul întreg şi ha stîrpit,
Cu dreptul ce *u*\ dete sălbatica putere.

ÎNTÎMPINARE

Dormi la fereastra visului meu, ţară,
Al cărei lan a strălucit întîia oară
Cădelniţelor sufletului meu fierbinte,
Cu care ţi*am ieşit arzînd nainte,
Şi am călcat potecile lui Dumnezeu
Cu luare*aminte.

Prin gîndurile mele căile se ţes
Mereu, pe unde spinii mi»am cules,
De unde corbii«nvăluiţi de ploaie
Ridică
Pe aripe blestemul celui ce semdoaie
Şi facemtîiul pas, în zori, cu frică.

Bateţi, feţi albi, în inimă la mine,
De care sînt duminicile pline
Şi holdele şi brazdele şi satul.
Cîntec şi joc,
Prin lumea sufletului meu vă faceţi loc
Şi fiţi<izi cu zi aluatul
La frămîntatul suferinţelor cu foc.

HERUVIC

Tot ceasul îmi aduce un dar şi*o jertfă nouă,
De vreme ce lumina primeşte sămii lumine.
Cîmpia scoatem brazde bijuterii de rouă
Şi pomii pun coroane şi nimburi pentru mine.

în giulgii clătinate se leagănă cu lacul
Făptura, pretutindeni de faţă şi dosită,
A celui ce, cu firul de umbră şi cu acul
Scînteii, îndeseşte pînza mereu pe sită.

îmi creştem suflet iarăşi o strună de vioară,
Dar cîntecul în mine, tînjind să se deştepte,
Sfiios şi şovăielnic şi>acum camtîia oară,
Răsunăm depărtare, mai sus şi mai afară,
Camtr»o vecie albă cu stîlpi şi turle drepte.

Şi, seara, învelindu»şi grădinile cu crep,
Sînt altoit cu visuri, ca un ocean cu stele.
Nu ştiu culesul lumii de unde să<l încep,
Din cîte flori de aur mwajung pînăm zăbrele.

împrejmuit cu noaptea, aştept ca o făclie,
înfăşuratăm iederi şim frunze de leandru
Şi încă neaprinsă, la ora mea tîrzie,
în vîrf să mi se lase o stea din policandru.

ÎNCHINĂCIUNE

Viaţă de foc! ce faci în vatra noastră?
Temăbuşe chibritul şi te sting
Hîrtiile<aruncate în flacăra»ţi albastră.
Zalele noastre nu se mai ating
Să<şi oţărască solzii lor, de tine.
Platoşa noastră n<a mai oglindit
Văpaia negurilor toate, pline
Din răsărituri şi din asfinţit.
-""Cînd păstoream cu turmele pămîntul
Şi ne mutam uşori din loc în loc,
Şi nu ştiam unde ne«a fi mormîntul
Şi vieţuiam cu zarea la un loc
Şi ne sculam cu soarele deodată
Şi ospătam pe<o margine de apă
Şi ne urma vecia ca o roată
Şi»aveam toiag şi fluiere drept sapă
Şi plug; şi visul ne era **patul —**
Atuncea ochii noştri zîmbitori
Nu căutau de subt învelitori
Petecul unui crepuscul.
Necunoscînd hîrtie şi cerneală,
Cîntecul nostru semălţa cîntat,
Iar nesfîrşitul vieţii nu era stricat
De un canon, un scris, o zugrăveală.
Unde purcezi? rosteam la despărţire
Şi arătam cu braţul în apus,
în miazăzi, prin aburul subţire
Ced risipea cădelniţa de sus.

în miazăzi, în miazănoapte,
Pe patru drumurile largi ale făpturii
Veneau cu noi, deasuprăme, vulturii,
Şi ugerii, alături, ai vitelor, cu lapte.
Necăutînd în turle şi oraşe
Unde semseamnă timpul cu<o bătaie,
Soroacele stau scrise în stelele urmaşe.
Şi ne simţeam acasă subt cer, ca«ntr<o odaie.

POTIRUL MISTIC

Iatăd cuprins în singura lumină
Ce*o altoieşte cerul pe pămînt.
De linişti mari cărarea lui e plină
Şi pasul lui e tînăr, drept şi sfînt,
Precum ar fi al codrilor de stele
Cînd s*ar mişca din loc, şim mers
Păstorul alb, ivindu«semtre ele,
Şbar face drum, păscînd, prin univers.

L»aşteaptăm zări talazele de fier:
Nestrăbătuta lor întunecime —
Ce bat zăgazul limpedelui cer
Cu spaimă, hotărîre şi cruzime.
E o statuie demtuneric sfîntul,
Şi ochiul care săd pătrundă
Nu ba născut din lutul lui pămîntul,
Ca săd ridice peste el şi undă.

Amf6ră,m jur ciwo antică pictură
Ce»şi aminteştem murmur c»a rămas
Plinul de umbră pîn' la gură,
Vas tămîios, pemn fost iconostas,
Du>te, purtatăm soare cu mîndrie,
Pînă acolo unde*s zori de seară,
i varsă*te în bezna cenuşie
ntreagă, liniştită, solitară.

TU NU EŞTI FRUMUSEŢEA...

Tu nu eşti frumuseţea spiralelor candide,
în ochi tu nu duci moartea şi perlele lichide
în cari răsfrîng misterul văpăile livide.

Nici flori n*atingu>ţi fruntea spre dînsele plecată,
Nici pagini cu poeme rămase de*altădată
Nu se desfac nostalgic în dreapta*ţi inelată.

Tu nu cunoşti otrava gîndirii şi»a vegherii:
Fantasmele de fildeş, regini ale tăcerii,
Nu ţi>au suflat mirezme subt sălciile serii.

Tu ştii că de cînd lumea e linişte şi pace,
Că drumul e pe care păianjenul îl face
Ţesînd în umbră caldă velurele să*mbrace
Subt cari stagnează ochii şi pletele<ţi opace.

Copil naiv! de»aceea te*ador şi te mîngîi
Cu faţammormîntată ca*n floare de lămîi
în carnea*ţi netezită de buzele dintîi!

Şi nu«ţi şoptesc sonete, nici mituri nu»ţi îngîn,
Pe unde trece umbra acestui hoit păgîn.
Aplec eternitatea spre tine, şi rămîn

Cu ochWnchişi în zîmbet, copil abia<nflorit;
Cu fruntea răsturnată, cu visul risipit,
Ca o dantelă scumpă, pe trupu»ţi adormit.
Dar spune«mi, la crepuscul, încet, sînt fericit?. ..

PORTRET

M*am zămislit cam basme cu şapte frunţi şi şapte
Grumazi şi şapte ţeste.
Cu<o frunte dau în soare, cu celelaltem noapte,
Şi fiecare este
Şi nu este.

Sînt înger, sînt şi diavol şi fiară şi«alte<asemeni
Şi mă frămînt în sinemii ca tauriim belciug,
Ce se lovesc în coarne cu scînteieri de cremeni,
Siliţi să are stînca la jug.

Am ochi ce bat alene ca apa.
Am lacrimile milei şi mîngîierea moale.
Un fulger negru îmi sîngeră pleoapa.
Ia seama: bruta de fier va să se scoale.

Vino, mîna mi*e caldă şi pură,
Să te dezmierd copilăreşte.
Du»mi»o la rană, du»mi<o la gură.
Spune — duhovniceşte, şopteşte.

Mi*a muşcat un dinte degetul mic
Şid otrăvi cu marea otravă.
Ţuaduci aminte? Te<am cocoloşit
Şi te<am aruncat în lavă.

SFÎRŞITUL TOAMNEI

O! cine<ar zice că pe<aici
Au fost vreodată flori,
Privighetori,
i cărţi citite cu ochi mici,
n care latele panglici
întorsu«s«au de»atîtea ori?

Şi totuşi, furăm doi mai ieri,
Strînşi braţ de braţ, gîngavi,
Ca doi bolnavi;
Şim legănarea celor seri,
Subt plopii negri şi severi,
Blînzi şi supuşi ca nişte sclavi.

Să plec! de<acuma sînt străin
Pe unde fură tei,
Pleşuvi şi ei!
Ceva ciudat, ca un destin
Mămipinge să mămtîrzit prin
Căzuta frunză din alei.

Aici, unde<a murit trecutul,
Mă plimb camtrmn mormînt,
în care sînt
Legat s»ascult cum tace lutul,
Pe cînd în suflet toarce mutul
Regret, înfăşurat în vînt.

PSALM

Vecinul meu a strîns cu nendurare
Grădini, livezi, cirezi, hambare.
Şi stăpînirea lui semtinde<acum
Pîn' la hotarele de fum.
Soarele*apune zilnic şi răsare
întnale sale patru buzunare.
Văzduhu»i face parte din avut
Cu»al zalelor de stele aşternut.
Luînd şi luminam ţarcul lui de zestre,
O potcovi ***şbo*** puse în căpestre.
Din cer ia fulgeri, din pămînt grăsimi,
Adîncuri înmulţind cu înălţimi,
Şi fostul meu vecin de ţărm se ţine
Vecin de»o vreme, Doamne, şi cu tine.

«

Urechea lui, închisă pentru graiuri,
Cu scamă s»a umplut, de mucegaiuri.
Gingia moale, înţărcată, suge,
Ochiul porneşte blînd să se usuce,
în pîntec spini, urzici şi aguride
Dau ştiri de beteşugul ced ucide.
Creştetul gol poţi săd încerci
Puhav subt pipăit, ca pe ciuperci.
Şi»i şubred ca o funiemnodată,
Cu căpătîium barca înecată.

{Doamne, aşa obişnuit eşti, biet,
iSă risipeşti făptura ta încet.
;Prefaci în pulbere măruntă
;Puterea dîrză şi voinţa cruntă.
i Faci dintrmn împărat
j Nici praf cît întrmn presărat.
Cocoloşeşti o<mpărăţie mare
Ca o foiţă de ţigare.
Dintr»o stăpînire semeaţă
Ai făcut puţină ceaţă.
Zidind, schelemalte şi repezi ridici,
încaleci pe lespezi cît munţii melci mici.
Păretele»i veacul pătrat,
Şi treapta e veacul în lat,
Şi scara e toată vecia.
Şi cînd le dărîmi, trimiţi clipa
Să»şi bată aripa
Dedesubt.
Musca mută a timpului rupt.

J

f

VRACIUL

Am un bazar de zări şi firmamente
De cioburi noi de lună şi planeţi.
Aştri defuncţi atîrnă de păreţi,
împărecheaţi cu zeci de instrumente.

Tablouri fără dată, cărţi, portrete,
Pendulem care cucul s*a oprit,
Spade cu vîrful ars şi ruginit,
Icoane, pajuri, chivote, stilete. ..

Am chei pe toate uşilemcuiate,
Cîntare, cumpeni şi măsuri
De preţuit cenuşile necercetate
Din sufletul imponderabilei naturi.

Am site fine de cernut polenul
împrăştiat cu«albinele pe bolţi.
Unelte, cu»ascuţişuri şi cu colţi
Pentru găsit volumul, numărul şi genul.

Corăbii ancoratem cîte*o mare,
Oraşe grămăditem crepuscul,
Cîmpii închise şi pămînt destul,
Subt clopotele cîtorva pahare,

Hlamide albe, mitre şi coroane. . .
Pot unge papi, uzurpatori şi regi.
Neamuri pierdute şi vecii întregi
Stau condensatem rînduri de flacoane.

Un semn, şi tîmpla cerului se<apleacă.
Un semn, şi uraganul s*a trezit.
Un semn, şi neamuri noi s«au zămislit!
Dar semnul mîna mea nu vrea săd facă!

În farmacia mea atotlecuitoare
Aleanuri am la chinurile<abia simţite,
Misterioase şi nemaitămăduite,
Pe cînd prin jur se naşte lumea şubredă
şi moare.

Pe şesul negru cu lumini de ceară
Pot frămînta din tină şi scuipat
Un nou Adam, gigantic şi nerăzbunat.
Aştept, îngenunchiată, plebea să mid ceară.

Eu mă fălesc că nu vînd ca atîţia
Tezaurele mele. Nici nu ştiu
Dacă pe piaţă Dumnezeu cel viu
S<a ieftenit mai mult decît tărîţea.

Mormînt închis la zgomotul dcafară,
Contemphwa cîrtiţilor bucurie
Lingîndu<şi puii cu idolatrie,
Băloşi, subt steaua mea polară.

DENIE CU CLOPOTE

Taci. Nu te mişca.
Din întunericul meu s>a deşteptat
Şi zboarăm văzduhul înstelat
Acvila amintirii.

O! nu turbura răsăritul.
De unde vine acvila albastră
De a crescut atît?
Micăm cuib şi fără aripi am lăsat«o.

Nins prin urmaremstrăinat
Pe totdeauna de trecutul meu.
Mai e nădejde, mai e mîngîiere,
Mai colindă o umbră albă prin tăcere,

Norul ce mă răpise s«a spart!
Ploaie caldă! ploaie mănoasă!
Curgi, darnică pe ogorul meu.
Din care morţile sufletului
S»au deşteptat.

INTERIOR DE SCHIT

Sufletul tău e parc, de stîlpi, la rînd,
Cu statui albe, sus, pe fiecare,
încremenitem cîte o mişcare
Cea obosit în piatră şi s<a frînt.

Cînd pasul îmi purcede prin grădină
Furiş, ascult, în noaptea sunătoare,
Murmure cu silabe de lumină
Şi vorbele de ceaţă şi răcoare.

De subt cerdacuri, răzimat în coate,
Oprit sfiios, tăcerea să numvii,
Aştept să treacă statuile toate
în drumul lunii albe, cenuşii.

Pentrumtunericul întins în tine
Am stele mici, pe care eu le pui
Să străjuiascăm lănci diamantine
Basmul tiptil şi trist din visul lui.

Cîte»o statuie îşi aduce*aminte
De locul ei adevărat
Şi se coboară strînsă în veştminte
Pînă la capul celui aplecat.

întinde mîna, piatră, şi tiknit
Mîngîiedd cu palme de granit.

RUGĂ DE VECERNIE

în mine se deşteaptă omtreagă omenire,
Sînt cei ce»au fost pe vremuri, sînt cei ce sînt acum,
Cîte*o grădină veche, surpatăm suvenire,
Mi»aruncă dinainte belşuguri de parfum.

Şi de la sfîntul palid, sfîrşit şi blînd pe cruce,
La biciul ced izbeşte şid sîngerăm obraz,
Pe nesimţite nu ştiu cemvecinare duce
Şi rînd pe rînd sînt unul şi celălalt. Zăplaz

între atîtea inimi ce bat cu toatem mine,
Ca nişte turle pline de clopote, n«a fost,
Nu este, n«o să fie şim van va să suspine
Eroul meu din suflet de rîsul celui prost.

Şi voia mea de bine, frumos şi adevăr,
îngăduie să*şi ţie şbacolom gînduri jugul.
Simţindu*mi spinii frunţii ieşind cu răni prin păr,
Sînt cel dintîi porunca s>o dau: Aprindeţi rugul,

Ca sfîntul în cenuşă subt ochii mei să piară,
Ca dreptul să<şi strecoarem urechea mea scrîşnirea
înmormîntat în lemne şimvăluit în pară!
Şim mine batem palme, mişcată, omenirea.

Ca un norod de paşnici şi veseli asasini
Ce pregătesc dreptatea luminii viitoare,
Uniimvîrtesc săcurea, ceilalţi desfoaie crini,
Cu sufletelem beznă şi degetelem soare.

Dar hotărînd privirea, de sus, pe umbra lumii
Un suflet se strecoară în mine ca o rouă,
Şi«atunci visez cu gloata să bat poteca humii,
Purtînd în vîrful lăncii, spre cer, o stea mai nouă.

De unde vin aceştia? De undoaceşti eroi,
Călăi, iobagi, apostoli, din noapte pîn' la mine?
De unde»această piatră cu feţe de noroi
Şi scăpărînd cu focuri de<azur şi de rubine?

Le sînt dator odihna ce pleoapa nu«mi atinge?
Le datoresc lumina şi faptul crud că sînt?
Cu mine omenirea, Părinte, se va stinge?
Dă»mi pacea şi răbdarea s*o caut şi s»o cînt.

BLESTEME

Prin undele holdei şi cîmpi de cucută,
Fugariuau ajuns în pustie
La ceasul cînd lunam zăbranice, mută,
Intra ca un taur cu cornu<n stihie,
Şi gîndul meu gîndul acestorad ştie:

în împărăţie de beznă şi lut să se facă
Grădina bogată şi*ograda săracă.
Cetatea să cadăm nămol,
Păzită de spini şi de gol.
Usca*s*ar izvoarele toate şi marea,
Şi stinge*s<ar soarele ca luminarea.
Topeascăsse zarea ca scrumul.
Funingini, cenuşă, s*acopere drumul,
Să nu mai dea ploaie, şi vîntul
Să zacă*mbrîncit cu pămîntul.
Sobolii şi viermii să treacă pribegi
Prin stîrvuri de glorii întregi.
Să fete în purpură şoarecii sute.
Gîngănii şi molii necunoscute
Să*şi facăm tezaur cuibare,
Sătule de aur şi mărgăritare.
Pe strunele de la viori şi ghitare
Sămtinză păianjenii corzi necîntătoare.

întîi, însă, viaţa, bolind de durată,
Să nu înceteze deodată,
Şi chinul sămceapă cumcetul.
Să usture aerul greu, ca oţetul.
Să şchioapete ziua ca luntrea dogită,
Sămtîrzie ora în timp să semghită,
Şi, nemărginită, secunda
Să<şi treacă prin suflet, gigantică, unda:
Pe sîrma tăioasă<a veciei, în scame
Şi rumegătură să vi se destrame.
Gîtlejul, fierbinte de sete,
Să cate scuipat să se<mbete,
Şi limba umflatămtre buze
Să lingă lumina şi ea să refuze,
Şim vreme ce apa din şesuri se strînge,
Să soarbăm mocirla copitelor sînge.
Şi strugurii viei storşi cu muşcătură
Să lase în gură coptură,
Coboarose cerul, furtuni de alice
în cîmp să valunge cu stelelem bice.
Despice*se piatra în colţi mici de cremeni,
Vîrtej urmărindud pe semeni.
Odihnă cerîndud, pămîntul sămţepe
Ivindu*se şerpii cînd somnul începe.

Pe tine, cadavru spoit cu unsoare,
Te blestem să te«mpuţi pe picioare.
Să*ţi crească măduva, bogată şi largă,
Umflatăm sofale, mutată pe targa.
Să nu se cunoască de frunte piciorul,
Rotund ca dovleacul, gingaş ca urciorul.
Oriunde cu zgîrciuri ghiceşti mădulare,
Să simţi că te arde puţin fiecare.
Un ochi să se strîngă şi să se sugrume
Clipind de^amăruntul, întors către lume,
Celalt să«ţi rămîie holbat şi deschis
Şi rece»mpietrit camtrmn vis.

Cînd ura temeacă şî*ţi scînteie«n oase
Să vrei peste mie, să poţi pîn' la şase.
Necazul tău mare să dea voce mică,
Să urli, să n*auzi, să vezi că ţi«e frică.
Iar ţie, jivină gingaş gînditoare,
Să»ţi fie şezutul cuprins de zăvoare.
Ficatul un cui să*ţi frămînte.
Urechea să ţipe şi nasul să*ţi cînte.
Să<ţi crape măselelem gură
Şi dinţii cu detunătură.
Să<ţi put ă sărutul, oftatul să*ţi pută,
Mormînt cu mocirla stătută.
O unghie pe săptămînă
Să<ţi coacă la cîte o mînă,
Şi*n zilele de sărbătoare
Un deget şi de la picioare.
De pofte să>ţi sece obrazul,
De bube să nu*ţi mişti grumazul,
Să«ţi iasă cocoaşă
Şi gîlci şi cucuiem cămaşă.
Buricul, bubat din născare,
Să*ţi sîngere subt cingătoare.
De glezne tîrîş să*ţi atîrne
Ghiulele de capete cîrne,
Rînjite, scrîşnite şi nerăzbunate:
Măceluri, osîndă, păcate. . .

MIEZ DE NOAPTE

Eu sînt acel pe care ham visat,
L*am căutat şi*am vrut săd născocesc,
Ca prin gunoiul meu cel omenesc
Să treacă rază, ager şi curat.

Acel ce*atinge neatins noroiul
Şi poate duce drum şi peste cer
Şi să rămîie fier de este fier,
Ruginam el să muşi puie altoiul.

Să năzuiascăm marmură schimbare,
Singurătăţi, de sus, de stalactit,
Fiind cu toatem veac nepotrivit
Şi aripile fiindud veşnic călătoare.

Eu ştiu tăcea cînd visul a murit,
Şim toată clipamalţ cîte*o statuie
Tăcerii, pe un drum ce suie
Neisprăvit.

DUHOVNICEASCĂ

Ce noapte groasă, ce noapte grea!
A bătut în fundul lumii cineva.
E cineva sau, poate, mi se pare.
Cine umblă fără lumină,
Fără lună, fără luminare
Şi s»a lovit de plopii din grădină?
Cine calcă fără somn, fără zgomot, fără pas,
Ca un suflet de pripas?
Cine*i acolo? Răspunde!
De unde vii şi ai intrat pe unde?
Tu eşti, mamă? Mi<e frică,
Mamă bună, mamă mică!
Ţi s»a urît în pămînt.
Toţi nu mai sînt.
Toţi au plecat, de cînd ai plecat.
Toţi s<au culcat, ca tine, toţi au înnoptat,
Toţi au murit de tot.
Şi Grivei s<a învîrtit în bot
Şi a căzut. S<au stîrpit cucuruzii,
S«au uscat busuiocul şi duzii,
Au zburat din streaşină lunii,
Şi s<au pierdut rîndunelele, lăstunii.
Ştiubeiele«s pustii,
Plopiiss cărămizii,
S»au povîrnit pereţii. A putrezit ograda. . .

Ei! cine străbătu livada
Şi cine s»a oprit?
Ce vrei? Cine eşti,
De vii mut şi nevăzut cam poveşti?
Aici nu mai stă nimeni
De douăzeci de ani. . .
Eu sînt risipit prin spini şi bolovani.
Au murit şi numărul din poartă
Şi clopotul şi lacătul şi cheia.

S<ar putea să fie Cine<ştie»Cine...
Care n>a mai fost şi care vine
Şi se uită prin întuneric la mine
Şimii vede cugetele toate.

Ei! Cine»i acolom hainemtunecate?
Cine scobeşte zidul cu carnea lui,
Cu degetul lui ca un cui,
De răspundem rănile mele?
Cined pribeag şi ostenit la uşă?

Mi*e limba aspră ca de cenuşă.
Nu mă mai pot duce.
Mi»e sete. Deschide, vecine.
Uite sînge, uite slavă.
Uite mană, uite otravă.
Am fugit de pe Cruce.
Iamiăm braţe şi ascunde«mă bine.

BUNA VESTIRE

Dragă mamă, dragă mamă,
Pînza iar mi se destramă.
Sufletul şi<acum mă doare,
Trupul iar, în cingătoare,
Braţul mi se leneveşte,
Fusul scapă dintre deşte,
Firul răsucit, din furcă,
Mi semnoadă şi semcurcă,
Acul floarea vrea s<omceapă
Şi semtoarce şi mămţeapă.
Dau s*aleg şi dau să cos
Şirnii iese lucrul pe dos.
Ochiul udă în neştire
Borangicul cel subţire.
Gîndurile mi«s amare
Ca izvoarele de sare.
în tot ce vreau şi gîndesc
Aiurind mă pomenesc.
Mamă dragă, mamă dragă,
Parcămii creştem sîn o fragă.
Am fost vinerea la schit:
M<am rugat şi m>am smerit.
Ce să cred şi ce să fac,
Cu mine ca să mămipac?
"Mă simt pe la înnoptat
Ca un zarzăr scuturat,
încleştat în rădăcină
De<o zvîcnire de răşină.

Şbuneori sînt ca o cracă,
Singură care se«apleacă,
Singură ce se frămîntă,
Singură plînge şi cîntă,
Singură se încovoaie
De un gînd ascuns de ploaie,
Ca o pasăre în foi.
Dragă mamă, îmi năzare
Că din brîu, pe lamserare,
înviem şi sîntem doi.

LINGOARE

Fata noastră e bolnavă,
Fata mea şha clorului,
în vîrful piciorului
A*nţepat*o cu otravă
Spinul prins de crini şi laur.

Fată, nu ţi»am spus să pui
Ghetele cu bot de aur,
Şesum turn să ţid încui,
Să»ţi farmeci cărările,
Să te joci cu Duhul Sfînt
Şi numai cu zările
Să te reazimi de pămînt?
Nu ţi<am spus eu, la călcîi,
Să pui floare de sulfină
Şi, ca steaua, să mîngîi
Ghimpii, spinii cu lumină?
Să fii floarea ce»şi desparte
Frumuseţea de ţărînă
Şi sleieşte sus, departe,
Viaţa ei de<o săptămînă?
Nu ţi»am spus, seara şi»n zori,
Toate, de cîte trei ori?

(Fata zăcem pat bolnavă,
Gingaşă şi somnoroasă,
Ca pe<o tavă
De argint, o chiparoasă.)

Căci nu fui de lamceput
Ca să te fi fost făcut,
Eu, cu degetele mele,
Din luceferi şi inele!
Ţuaş fi pus, ca să nu suferi,
Pleoape smulse de la nuferi,
Ochi cîte un bob de rouă,
Licurici în lună nouă.
Sînii, ca doi pui de mierlă,
Laş fi pus în cîte»o perlă.
Şt de fiece obraz
Un rubin ori un topaz.
M«aş fi dus săd văd cum ţese
Soarele prin frunze dese,
Cum izbeştem piatră rîul
Şi s^ascult cum creşte grîul,
Cum îşi pune largul vînt
Aripile pe pămînt.
Şi din tot acest ştiut
Ceas cu ceas te<aş fi cusut,
Şi drept suflet ţi«aş fi pus
Sabie cu vîrf în sus.

Dar de stai şi te gîndeşti,
Mai bine să fii cum eşti,
Să temţepi, să te striveşti
Prin bucate pămînteşti.

RUGĂ DE SEARĂ

Infinit! Infinit!
Adună<ţi bolţile deodată
în vuiet prelungit.

Demonic Infinit!
Descindem mine cum descind
Tenebrele în schit,
în care sunete semtind
Dintr<o cupolă spre zenit,
Stropităm creştet cu argint.

Cu tine dorul am
Să fiu răsplămădit şi şters
în slava mea de miligram
De praf, suflat în univers.
Şi dă<mi virtutea unui bram,
Pămîntum vrăji să ţid destram.

Să<mi fie verbul limbă
De flăcări ce distrug,
Trecînd ca şerpii cînd se plimbă;
Cuvîntul meu să fie plug.
Tu, faţa solului o schimbă,
Lăsînd în urma lui belşug.

O! dă»mi puterea să scufund
O lume vagă, lîncezîndă.
Şi să ţîşnească>apoi, din fund,
O alta, limpede şi blîndă.

Şi»nghite»mă întreg, în haos,
Umil, senin şi mulţumit
Că las în urma mea repaos,
Şuo foaie nouă de adaos
La cartea veşnicului mit,
în care visul mi<e strivit
Ca un vlăstar de mărgărit.

APĂ TRECĂTOARE

Zămislită nu se ştie pentru ce mîhnirii noastre,
Ai s<ajungi, fărîmă rece, curgătoare unde<albastre.
îmbrăcată cu arşiţa ce teaşteaptăm zori de mai,
Vei fi troacă şi oglindă, boturilor de buhai.
Luciul tău, prin blestem tainic, îngheţat în umbra morii,
Va tăia din dungă luna şi cresta din zbor cocorii,
înşirînd minunea firii cu grosimea<ţi de mătase,
Fundul mărilor de ceruri îl vei înnădi şi coase;
Şi numit Danubiu, Argeş, Tibru, Gange sau Teleajen,
Ne vei legăna grădinam pînze albe de păianjen.
Tot călătorind vei pune şesurilor, peste ţară,
Aşternuturi vii de salbe, împrejururi de brăţară,
Şim pămînt, arat sălbatic şi«apărat încins cu fierul,
Brazdem lungud de luceferi, îngropînd în maluri cerul.
Prin salcîmi plecaţi şi sălcii, mulţumit că te atinge,
Sînul mumelor voinice îl vei mîngîia şi linge.
Gîştele cuprindede<vei pe subt **aripi** şi vei duce.
Se va coborî prin tine turla răzimatăm cruce.
Plumbul tău cu feţe multe va sticli ca un vitrou
Carem fiecare petec scapără un soare nou.
Şi cînd mintea mea croieşte un tipar mai lesnicios,
începînd întotdeauna lucrul cu temei, de jos,
Tu răstorni aşezămîntul, şi o lingură de apă
Mă învaţă că se poate munca şi de sus sămceapă.
înviatăm miezul nopţii, dusă lin pe mîini de umbră,
Tu eşti, fir de pisc şi haos, ca o rază care umblă.
Ce stihii străbaţi, streine de gîndirea mea mirată,
Ce comori nepipăite nici de visuri niciodată,
Mărturia mi»o aduce, întrmn tremur ca de jar,
Licărul neprins de sculele<a nici unui argintar,
însă de tresar în tine ochii<atîtor mari mistere;
De te»ai strecurat prin cuibul tainicelor giuvaere;
De<ascultaşi de ruga nopţii, care»ţi descîntase finţa
Ca să<şi mîngîie cu tine sihăstria, suferinţa;
De«ţi ieşirăm drum troiene de vecii şi piatra moartă,
Care trebuiem strîmtoare biruitămcet şi spartă,
Tu putuşi întoarce hora<mpotrivirilor şi»a humii
Şi ieşişi măruntă, sfîntă, sprintenă, din legea lumii,
Făr'a pierde nici un fulger, nici o za de curcubeie,
Mişunînd în vâlvătaia insului tău de scînteie.

Giulgii de lumină albă calul nostru va să pască,
Şi pe giulgii cortul nostru creasta va să*şi hotărască.
Eu, ca sămii aduc aminte de adînc şi nesfîrşit,
între două şesuri limpezi am oprit şi<am poposit.

STIHURI

N»ar fi mai scumpă vremea sleindu/sem tăcere
Decît bătutăm clopot de glas fără durere?
Nud mai de preţ arama, ce încă nencercată
Aşteaptăm fundul lumii să fie căutată?
în visul ce nemaltă uniţi, deasupra noastră,
De ce nu s*ar deschide doar pleoapa ta albastră,
De ce n*am simţi numai ce nu se poate şti
Şi gîndurile noastre mereu le*am obîrşi?
înmormînteazăşţi graiul oprit, subt sărutare,
Şi lasărti singur trupul, cu albeled tipare,
învăluit de umbră, el singur să murmure,
Uşure ca o frunză, adînc ca o pădure.
Să vieţuiască singur în haosul de forţă
Ce te trimite nouă prăpastie şi torţă.
De ce n*ai fi voluta topită, de tămîie,
Şi singură mireasma, din tine să rămîie?
Drept pildă ia vecia ce<şi mînăm mări uscatul
Şi tăinuieştem raze potecile şi leatul.
Şi fiime iubită în rostul tău sublim
Şi fiime mai scumpă prin cele ce nu ştim.

Aprindeţi două umbre de fiece lumină,
Fii nouă deopotrivă si soră şi străină.
Fii ca o apă pură, în care se ascund
Nămolurile negre cu pietrele la fund.
Fii cîntecul viorii ce doarme nerostit,
Smaraldul care încă pe mîini n»a strălucit,

Potecam palma ţării, ce nu e încă trasă
Şi poate ducem ceruri sau poatemtoarce<acasă.
Fii arborele încă nemistuit cenuşă,
Ce ne arată vîrsta minunilor la uşă.
Şi dacă tainam tine ar fi şi fără preţ,
Deşi pustiu bordeiul numdeamnă pe drumeţ
Din depărtări, şi»acesta, gonit de rătăcire,
Nu'şi pune pe o creangă bordeium suvenire?

Priveghe dară visul din noi săd împătreşti.
Făd început de coardă din fiecare deşti.
Făd pirostrii ivoriul fierbinteal unui trup
Cu amintiri de marmori şi cu miros de stup.
Nutreştemid cu ce e în tine întărire.
Cetate de altare, izvor de omenire!
Dăd lapte de eşti mumă, dăd sînge, curtezană,
Şi inimam curvie ţi»o fă de Cosînzeană.

Priveghe însă visul, stăpîn peste durată,
Să nu se depărteze de oameni niciodată.
Şi cînd ne ţii puterea pe braţul ce ne leagă,
Simţind subt sărutare culcată lumeamtreagă,
Iubirea ta să fie asemeni unui rit,
Ca sufletul din rugă să iasămtinerit.

ZĂPADĂ

Fulg limpede şi pur,
Te«aştept să te scobori,
Petală de pe flori
Sădite in azur.

Azurul se încheagă
Să facă iernii salbă.
E«o trudăm bolta*ntreagă
Să*ti facă finta albă.

Dar ajungînd la noi,
Cu steaua şi cu luna,
Tu treci întotdeauna
Şi laşi în lut noroi.

SCHIVNICIE

Subt povîrnişul caselor de şiţă
întîrzia din ceruri o şuviţă,
Opritām marea moartă a nopţilor din sat,
De»o cracă neagră de potop uscat.

Turmele albe de azur şi foc
încet s*au strămutat din loc.
S>a răsucit luminam sine ca zuluful.
Cerul, dezumflat, şi>a strîns burduful.

Vînt e? Geamăt e? Agonie este?
Spaimă liniştită stăpîneşte preste.
Al cui e glasul mare care bate?
Au vine din Psaltire ? Au vine din cetate ?

Dropii de beznă se tîrăsc îngenunchiate.

RĂZBUNARE

Din vălul nopţii rupi o stea:
O guşti şi<o scuipi cînd strălucea.
Cu mîna bălăcind în undă,
Strici luna rece şi rotundă.
Din valuri îţi croieşti stihare,
Scăldîndustem lumini de mare.
Culegi grădinile de flori,
Lemmănunchiezi şi le omori.
Temfăşuri între corzi şi harpe
Şi de viole mute, şarpe!
Şim flecarele din noi
Ştii să strecori chei mici şi moi.

Diavole, jocul tău ajunge!
Pan te*a trîntit şbacum temapunge.

ÎN GOLF

Departe, prin suflet, prin zare
Alb creşte din lac,
Deschis în tăcerea cea mare,
Un templu, din veac.

Oglinda lui nici o lopată
Şi luntre n*ating niciodată,
Nu cleatină vînt.
Nu»i ţărm, nu<i pămînt.

Uitatăm lumină sihastră,
Ogiva sticleşte pustie
De»o flacără fostă albastră,
Ajunsă în gol cenuşie.

SUIŞ

Tu eşti asemeni celui care
Tea frămîntat, tea căutat şi născocit,
Şi semn izbit în tine<amcremenit
De sabie biruitoare.

Aceluia ceatinge neatins noroiul
Şi poate duce drum şi peste cer,
Printre aramă, cremene şi fier:
Giganticul, molatecul, vioiul.

El năzuieştem lespede schimbare,
Singurătăţi, de sus, de stalactit,
Din veac cu toate find nepotrivit
Şi **aripile** strînse fiindud călătoare.

Tu ştii tăcea cînd este de tăcere
Şim toată oramalţi cîte un turn
Arhanghelului mare taciturn,
Neliniştit de greaua lui putere.

Ştii suferi, iubi şi mîngîia,
îndepărtat de oameni şi de tine,
Dar bucurii tînjite şi suspine
Nu aburesc oţelul şi sticlirea ta.

VOCI

Tot sufletud un clopot mişcat în vînt pe toarte.
Lsauzi printre utrenii sunînd în ceasul vieţii,
hasculţi bătaia moale, a unuia, departe
Şi depărtat în brumă şi noaptea cu drumeţii.

îl ştii şoptind în zarea durerilor trecute
Şi, drept ecou, răspunde o şoaptă de regret,
Şi suferinţa veche pe cea deacum se>ascute
Şi simţi cum vine zilnic ecoul mai încet.

Ţi»ai rechemat grădina din timpuri, deşteptată:
Duminici în cîmpie, zorele pe zăbrele,
Cămeşile sumese şi umbra lor curată,
Şimn zmalţ în geamul casei, din liniştea din stele.

Sunaţi în amintire, voi, suflete, pe rînd,
Citeaţi trecut prin mine şi citeaţi mai rămas,
Cîte v<aţi stins dea pururi şi cărora un gînd
Sau licăr de lumină vă ţine loc de glas.

Cînd sufletele toate de tot vor fi tăcut
Va mai rămîne, poate, un clopot viu la poartă.
Cineo veni atuncea din vechiul tău trecut
Să sunem întuneric şim timp cu mîna moartă?

CREION

Luna umblă printre case
îmbrăcatăm ceaţă fină.
Ornicele bat la şase.
Fiecare»i lună plină.

Noi ne ducem printre luni,
Filosofi şi domnişoare,
Culegînd prin foi de pruni
Stele albe, mărţişoare.

îmbătîndu<se cu ochii
îşi întoarse capul, una,
Sprintenă prin faldul rochii.
Şi atunci bătu şi luna.

PSALM

Ca să te<ating, tîrîş pe rădăcină,
De zeci de ori am dat cîte»o tulpină,
în cîmp, în dîmb, în rîpi şim pisc,
Viu cînd mă urc, şi trist cînd iar mă isc.

Am fost un pai şi am răzbit în munte,
Molift înalt şi mîndru că pui punte
Pe creştete, din lume către veac.
Şi;am ascultat bâtaiad de tiotac.

Hrănit cu piatră şi<adăpat cu vînt,
De*a fim vecii o streajă mămspăimînt.
Mi»e foame de nisip şi lut
Şi dor de apele din care n»am băut.

\M<aş umili acum şi nwaş ruga:
lîntoarce«mă, de sus, din calea mea.
Mutămii din ceaţă mîna ce<au strivitm munţii
Şi, adunată, dumiifom dreptul frunţii.

SONET DE IZBÎNDĂ

Izbînda strînse*alături vitejii la festin,
în platoşe, subt coifuri, cu suliţi şi topoare.
Şi zalelor frecate din nou, licăritoare,
Li se stropea oglinda cu picături de vin.

Voinicii apărară fruntarii şi ogoare
De fala cîte unui străin sau nestrăin,
Şid retezară capul cu ochii de venin,
Şid puseră zăbalăm gingii sîngerătoare.

Toţi aţintesc cu pizmă pe cruntul căpitan,
Căci fiecarem sine de spada lui se miră;
Porunca lui temută smeri şi pe Satan.

Dar ăst fără de teamă flăcău biruitor,
Se uităm fundul cupei ce buzele*o goliră
Şi sfărîmînd<om palmă răcneşte:
— « Vreau să mor! »

CEI DOI ORBI

Mergîndu*şi Domnul drumurile sfinte,
Doi orbi ieşiră Domnului nainte.
Legaţi de braţ şi spînzuraţi în bîte,
Păreau, iscaţi din depărtare,
O plăsmuire cu<arătări urîte,
Cu coarne, cu spinări şi opt picioare.

Născuţi în beznă camtrmn mîl de apă,
Ei au rămas încătuşaţi de<o groapă
Şi s<au tîrît şi<au dibuit domol,
Ca mărăcinii fără de tulpină
Pe<o nentreruptă margine de gol,
între lumină şimtre rădăcină.

— «Mîntuitorule! strigară cît putură,
Trimite orbilor căutătură.
Spintecă gloata cu cuvîntul,
Că ne strivesc bolnavii şi ne ceartă,
Şi porunceşte a cădea pămîntul
De pe lumina ochilorme moartă.»

Isus întinse mîna, şi
S*a luminat lumea de zi.

POTCOVARII

Cu nărilem părete, un şir de armăsari.
Cu jarul subt ciocane, un pîlc de potcovari
Par de la brîu la scule de zece ori mai mari.

Pe nicovală fierul ia chipul cuvenit,
Şi faurul cel negru şi roşud mulţumit
Potcoava pe copită că drept s<a potrivit.

De*acum şi armăsariim povară, cîte doi,
Vor căuta cu sete văpaia din noroi,
S<o scapere pe cremeni cu colţi pătraţi şi noi.

Un faur din bătaie ciocanul şid opreşte,
Căci un cărbune braţul id muşcă şid ciupeşte,
îl ia, ca pe un purec, din loc, cu două deşte.

PLOAIE

N»am auzit«o, parcă, de mult. . .
O ascult.
Năduşala nopţii curge pe geamuri.
Plouăm golurile din ramuri.

Aş voi să găsesc o asemănare
Şi caut în zgomote şi murmure,
În viori, în naiuri şi ghitare
Ecoul nedesluşit şi turbure.

Noaptea s«amtunecat cu alte nopţi în fund,
Şi din noaptem noapte, nopţile urzite
Cern ploaia ca nisipul mărunt
Cu nişte site.

Gîndul, ajuns în flacăra lui de ploaie tîrzie,
Se face palid şi descreşte ca o făclie.
Fereastra e cernită de un fag
De care»atîrnă noaptea neagră, toată,
ca un steag.

Nu»i şuierul săbiilor ce se ascut
Şi*al spadei ciocnite de scut.
Nu e bătaia inimii. Nud
Turnul şi ornicul lui
în care timpul colinse.

E parcă sufletul tuturor oştilor învinse.

MAICA SCINTILA

Mîna Maicii Scintila de la uşe
îi moale ca o mînuşe.
Ochii lungi ai Cuvioşiei Sale,
Ca nişte migdale,
Cu pleoapele apropiate
Dorm pe jumătate.
Sîngele candelei obrazului e de undelemn.
O Madonă de majolică. Un crucifix de lemn.
Un surîs de înger întristat
A trecut, i<a zburat
Ca o columbă, pe dinainte.
Pasul, nesimţit în veştminte,
Vrea tot mai încet să o ducă,
Imaterial şi lin, de nălucă.

Florile şi fluturii au rămas întrmn vis
De stingere în aghiezmele din Paradis.
Nimic nu mai luceşte şi cîntă.
De dincolo de zarea sfîntă
Se»aude>abia corul cetelor sfinte
Cu peruci de aur şi cu încălţăminte
Uşoară, de catifea stelară.

Maica Scintila înghiaţă,
La uşa şcolii de o viaţă,
Descuie şi încuie, deschide şi închide
Cu chei palide şi livide.
Cunoaşte toate domnişoarele mititele
Care poartă pe Hristos între mărgele.
Şi pe cele care s*au măritat,
Cu diplomă şi certificat.
Maica mai descuie uşa din coridor
Fetelor fetitelor.

Maică tristă, maică suavă,
Eşti bolnavă
De seninătate şi slavă.

HAR

îmbrăcaţi în straie de iască
Sînt gata cartofii să nască.
S<au pregătit o iarnă, de soroc,
Cu cîrtiţele la un loc,
Cu întunericul, cu coropijniţa şi rîmele,
Şi din toate fărîmele
Au rămas grei ca mîţele,
Umflîndudi»se ţîţele.
Auzi?
Cartofii sînt lehuzi.
Ascultă, harul a trecut prin ei
Virginal, candid şi holtei,
Dumnezeieşte.
Cel*de<sus şi din veac binevoieşte
Să*şi scoboare sfintele scule
Pînă la tubercule,
Şi pentru negul cartofilor cald
Face descîntece, ca pentru smarald.
într<o noapte
Li s*au umplut straiele cu lapte
Ca să*şi hrănească un pui
în fiecare vîrf de cucui.

CÎNTEC DIN FRUNZĂ

O să*ţi spui un basm cu copacii goi
Care ţipă noaptea în vale la noi.
Cuiburi de cioci,
Veveriţe flămînde, melci betegi în găoci.
Valea se vaetă toată
Şi tu n*o auzi niciodată.

O săsţi spui. . . Mă frămînt pe moşie.
Cît mi*e de dragă nimeni n*o să ştie.
Aş vrea să fiu mai mic, să fiu vrabia ei bucurată.
îi sînt ca un copil şi*i sînt ca un tată,
Şid sînt ca un rob şi ca un stăpîn, de rob ce«i sînt.
Tu nu vezi crîmpeiul ăsta de cer şi pămînt.

O să*ţi spui multe poveşti. Ai s*alegi.
Dar pe nici una nu ai s*o dezlegi.

TIMPURI

Uite*ţi trecutul în palmă. . . Te gîndeşti. . .
Atîtea poveşti —
Cînd le*ai citit,
Fărămceput, fără sfîrşit
Şi cu sfîrşitul lamceput?
Seamănă măcar a trecut
Crîmpeiele acestea
Ce par să urzească povestea,
Icoanele şterse, în care umblă
O umbră de umbră?
Ape fără oglindire,
Sfoara pîraielor subţire
Caremtr*o dîră se zbate
Pe păturile otrăvite ale albiei uscate?
Nisip, cenuşe şi lut
Sînt un trecut?

Un talaz se frămîntă,
Zguduie marea frîntă,
Rupe unda şi viscolul de alge
Şi nu se sparge!
Se îndulceşte, alunecă, se strecoară, adoarme.
Fără năvală, fără să se sfarme.
Hultanul a cerut boabe de sînge.
Leagă*i rana, nu i*o strînge,
Şi pliscului, cînd i se deschide,
Dă«i boabe de stafide.

FĂCLII

Făclii şi candele la rînd,
Stinse, aprinse, fumegînd.
Catapetesme, bolţi, iconostase,
Acoperite cu praf de mătase.
Cartea veche singură se răsfoieşte,
învăţată de boantele deşte
Cu măciulii grele şi groase,
Ale schivnicilor, la liturghii şi parastase.

De marginea foilor de jos,
Treiburicele închinăciunii s«au ros.
Şi au lăsat pe foi
Foiţe de piele, mai vechi şi mai noi.
Amestecată cu cafeniile rămăşiţe de moaşte,
Slova, de multe ori sfinţită, greu se cunoaşte.

Noaptea, cotrobăieşte la strană şi în altar
Un strigoi de ieromonah cărturar
Cu faţa şi barba săracă
în dulamă de aburi. Şi, iacă,
Sînt închişi toţi în anii tăi, în trecut!
hai trăit? Ţi s*a părut?

BĂRĂGANUL

Ţii firea ta de la pămînt.
Dai tuturor cu jurămînt
Un petic de brazdă şi«o groapă.
După ce le»ai dat pîine şi apă
Li le iei înapoi
Şi*ţi hrăneşti buruiana ţăpoasă şi pepenii goi
Îndoit,
Cu mîzgă trăită şi suflet dospit.

în sufletul tău sufletele lor,
Ale tuturor,
Se aştern ca rufăria moale
în sertarele goale
Teanc. Năframe, tulpane, barişe
Cu croiala piezişe.

Dintr^o viaţă, a rămas curată
O batistă pătrată.
Dacă s<o topi şi batista, or să rămîie
în dulap, încuiate, miezuri de lămîie,
De pelin, de calomfir, de clematite,
Plămădite.

Cînd nu mai are timpul nici trup, nici os,
Vîntule, îmi cunosc neamurile şi strămoşii
după miros.

O ZI

Ziua de ieri s»a ţinut după mine, crezînd,
Ca un cîine flămînd,
Că e legată cu ceva, cu vre o curea,
Cu vre o frînghie, de viaţa mea —
Şi la o răspîntie cu statui
S*a întors, văzînd că nu<i.

S*a pierdut neputincioasă şi pribeagă
După ce vremea întreagă
M>a urmat, pas cu pas, pînă azi
La amiazi.

Cine şi<a pierdut o zi cît o viaţă
S«o caute repede. Se înnoptează. Se lasă ceaţă.

PRIVEGHERE

Numchide ochii, nu adormi.
Ceasul e pe*aproape, pe»aci.
Trebuie să treacă.
Poate cam pe la toacă,
Poate cam între vecernii şi utrenii,
Cam după amurgul cu mirodenii,
Pe la greieriş,
Cînd îşi iveşte din papuri, furiş,
Luna creasta.
Cam pe vremea asta.

Ia seama bine.
Ceasul o singură dată vine.
Bagă de seamă.
Nu tăcea dacă auzi că te cheamă.
Spuned ceasului: — «Ţi«am auzit **aripa** de scrum,
Cată«ti de drum ».

Vezi uşile să<ţi fie încuiate,
Ferestrele ferecate
Şi poarta de la ogradă.
Că or să vie grămadă
Şi sfintele femei,
Care se vor înălţa din călcîie cîteştrei,
Cu făclii de ceară
Pînă la geamuri, ca să ceară
Trupul tău adormit.

Strigă: — « Nu»i adevărat! Nu sînt răstignit!
Dovadă pălmile şi tălpile mele. »

Şi pune cîinii pe ele.

SFÎNTULE

De cîte vremuri ţid tot ţii închis
Nu ştiu ce ai, viaţă, vis,
Bine, rău,
în strînsul pumnului tău?

Ţii în mînă fum, cenuşe, foc?
Ţuam descîntat«o ca pe un ghioc,
Sfîntule,
Pămîntule.

Nici cîntecul, nici ruga n*au descremenit
Zaua de granit.
N«au dezlipit deştele
Nici dălţile, nici cleştele.

Tu eşti, oare, Sfinxul din poveste
Care ştie ce este şi ce nu este,
Dincolo de literă şi pravilă.
Negură, namilă?

Umblă omul, vîntul şi fiarele
Să te rîcîie cu ghiarele
Vii.
Nici nu simţi, nici nu ştii.

UN CÎNTEC

Xesînd mătasea, în urzeală
Am prins fir, din stea, de beteală.

Ţesînd cînepa şi lîna creaţă
Am prins cîlţi şi zdrenţe de ceaţă,
în fuiorul de in s»a strecurat
Un tighel de sîngemchegat.
Şi daoam ţesut cu timpul clipa
Mi *s>a* prins în furcă aripa.

Doamne din Cer,
Sînt nepriceput ce să cer
Pe borangic, pe dimie şi pînză.
Datornicii vor să mi le ia, să le vînză.

Mai am ascunse două covoare
Care nu sînt pentru feluri de picioare
Şi nişte cămeşi, nişte fote şi nişte bete
Care nu sînt nici pentru muieri, nici pentru fete.
Erau pentru trupul nou al Sfintei Mării,
Pentru cînd va trece cîmpul prin bălării.

Le păstrez la mine,
însă ca pe nişte odoare străine.
Le*am muncit
Dar nu le*am iscusit.
Le*am lucrat, nu le<am făcut.
Am fost ca un ostenitor mut
Care*a grăit şi nu şi«a dat seama:
Eu am prins numai războiul şi scama.

Pot eu, Isuse, răbda
Să văd deasupra sfintelor odoare
Crucea ta,
Semn de vînzare?

DE DINCOLO

Şba răzimat scară
Drept, cu coarnele afară,
Şi s<a suit abea
Pînă la o stea,
Să*şi facă loc de căpătîi.

Şi ajunsem ceruri cel dintîi.

Scuturarea frunzelor nu ba îngropat,
Vîntul nu ba înecat,
îngheţul nu ba»mpietrit,
întunericul nu ba înnegrit.

în turlele rămase jos
Clopotele spînzurau de prisos
Cu funiile de pulbere, scufundate
Ca nişte feştile arse pe jumătate,
în drojdiile nopţii uleioase.

Steaua tocmai scăpărase.

Slova se isprăvise
în mucegaiul poruncilor scrise.

Timpul otrăvit, răzimat de morminte,
Nu<şi mai aducea aminte.
Se tîrau pe pămînt sufletele, cenuşile.
La biserici, la case, la toate uşile
Se chinuia să moară, de şapte
Nopţi, un copil călcat de noapte.

TOAMNĂ DE SUFLET

Zilele albe, iată, au început să plece,
Ca nişte bărci tăcute, pornind fără lopeţi.
în ţărm se face seară, şi steauam cerul rece
Păzeşte cripta nopţii cu candeli şi peceţi.

în şirul vieţii noastre întreg, se face seară,
O seară fără sunet, nici vînt, nici amintiri.
Ieri a plecat o barcă, azi alte bărci plecară,
Convoi de goluri strîmpte pe undele subţiri.

De<ar răsuna în lume măcar un glas de goarnă!
De s*ar clăti pe lume un singur larg talaz!
Nu. Nemişcatăm margini, lumina se răstoarnă
Şi, ca să cînte, streaja de sus şba luat răgaz.

De*aş fi un stei de peşteri, cioplit cu daltam lung,
Aş sta s»aştept cu tihnă, culcat pe»o muche
dreaptă,
Cele din urmă mute vecii să le ajung,
Cu templul în spinare, cărui slujesc de treaptă.

MĂ UIT

Mă uit în cer, mă uit în pămînt.
Msam întrebat cine sînt.
Gînduri se duc, vin
Din vînt, din senin,
Ca nişte pasări rotunde,
încotro? De unde?

Glasuri mă strigă cu nume străine.
M<aţi chemat pe mine?
Sînt eu cel căutat?
Mi se pare că vîntul s<a înşelat.

Cîte puţin sînt dator
Fără să*mi fi dat nimic, tuturor —
Şi lemnului uscat, şi bălţii stătute,
Şi florilor, şi pietrelor, şi vitelor bătute,
Şi oamenilor din răstignire.
Cu ce să plătesc nefire şi fire?

Sîngele meu nud al meu.
Mi*e teamă să zic « mie » şi să zic « eu ».
Cu ce fel de drept
Mbaş umfla bîrnele din piept
Şi mbaş întinde pe zarea
Toată, spinarea?

Ce martor aş întreba
Ca să*mi răspundă întrucîtva
Măcar dacă sînt?

Mă tot uit în cer, mă tot uit în pămînt,
în baltă şi stuh
Şi adînc în văzduh.

[

CÎNTEC DIN FLUIER

Inima mi<e drumul cu ploile,
Mise drumul cu praful şi oile,
Drumul sterp dintre copaci,
Mi*e via strîmbă pe haraci,
Mi<e satul cu cîinii, *raite* bătătura,
Cenuşa din brazde şi arătura.
Mi»e cireada care paşte pămînt,
Mhe cîrdul de ciori din vînt,
Mi*e bivolul sculat din noroi
Cu capul greoi
Şi care se uită în golul mare.

în toate inima bate şi tresare,
în pruncul tăvălit de lingoare,
în slăbănoagele lui mădulare,
în stolul de muşte
Tăbărîte săd muşte.
N»am iaz curat
De adăpat.
Vitele mele«n păşuni
Rumegă tăciuni şi rugăciuni.
Caut izvorul cu undele noi
Şi sorb din borş de noroi,
Mocirlă şi zmîrc.

4

Mi<e inima şim cocostîrc
Şi în săgeata4 vînătă din cer,
In fierăstrăul de fier
Al mărăcinilor de pe mormintele pustiei,
în şoarecii de cîmp ai stihiei,
în viespe şi în tăun.
Cîntecul nu e bun,
Cuvîntul e oftat,
Braţul tărăgănat,
Moleşită aripa.

Mă bate vremea, mă bate ziua, mă bate clipa.

u

DE*A V.AŢI ASCUNS...

Dragii mei, o să mă joc odată
Cu voi, de<a ceva cyjdaţ.
Nu ştiu cînd o să fie asta, tată,
Dar, hotărît, o să ne jucăm odată,
Odată, poate, după scăpătat.

E un joc viclean de, bătrîni
Cu copii, ca voi, cu fetiţe ca tine,
Joc de slugi şi joc de stăpîni,
Joc de pasări, de flori, de cîni,
Şi fiecare îl joacă, bine.

Ne vom iubi, negreşit, mereu
Strînşi bucuroşi la masă,
Subt coviltirele lui Dumnezeu.
I întrso zi piciorul va rămînegreu,
| Mîna stîngace, ochiul sleit, limFa «cărnoasă.

f Jocul începe încet, ca un vînt.
Eu o să rîd şi o să tac,
O să mă culc la pămînt.
O să stau fără cuvînt,
De pildă, lîngă copac.

E jocul Sfintelor Scripturi.
Aşa s«a jucat şi Domnul nostru Isus Hristos
«•Şi alţii, prinşi de friguri şi de călduri,
Care din cîteva sfinte tremurături
Au isprăvit jocul, frumos.

Voi să nu vă mîhniţi tare
Cînd mă vSTlua~şi "duce departe
Şi*mi vor face uji^l_^e_înrncirmîntare
In lutul afinat sau tare.
Aşa ^ejocuj^încep^cu^moarte.

Ştiind că şi Lazăr amviat,
Voi să nu vă mîhniţi, s*aşteptaţi,
Ca şi cum nu s«a întîmplat
Nimic prea nou şi prea ciudat.
Acolo, voi gîndi la jocul nostru, printre fraţi.

Tata. M îng^dj^JfejŢQi, *ofTjL,* *
V»a lăsat vite, hambare, "
Păşune, bordeie şi oi,
Pentru tot soiul de nevoi
Şi pentru mîncare.

Toţi vor învia, toţi se vor întoarce
într<o zi acasă, la copii,
La nevasta, care plînge şi toarce,
La văcuţe, la mioarce,
Ca oamenii gospodari şi vii.

Voi creşteţi, dragii mei, sănătoşi,
Voinici, zglobii, cu voie bună,
Cum am apucat dinjmoşişstrămoşi.
Deocamdată, TeŞTmei frumoşi,
O să lipsească tata vreo lună.

Apoi, o să fie o întirziere,
Şi alta, şi pe urmă altă.
Tata nu o să mai aibă putere
Să vie pe jos, în timpul cît se cere,
Din lumea ceealaltă.

Şi, voi aţi crescut mari,
V<aţi căpătuit,
V«aţi făcut cărturari,
Mama«mpleteşte ciorapi şi pieptari,
Şi tata nu a mai venit. ..

Pi Puii mei, bobocii mei, copiii mei!
Aşa este jocul.
,^ CX **11** joci in doi, in trei,
y^^Jt îl joci în cîte cîţi vrei.
Arded*ar focul!

NU TE TEME

Nu te teme de cuvinte, cel cu degetem urechi:
O să te prăvale noaptea şinau să amuţească solii,
Sfărîmat în lutul vremii, ca un vraf de oale vechi.
Adăpost nu vor mai cere de la tine nici sobolii.

Nu te teme de răsunet, cel ce te#mpresori cu cripte
Şi te supără flăcăii fugărind în cucuruz,
Cînd prin trestii, lănci în tinda heleşteului înfipte,
Cîntă caldă doina băltii, misticului tău auz.

Lasă horele şi trînta să<ţi învie cimitirul,
Cela ce ridici beteala iederilor peste vis
Şi, uitîndu*ţi rădăcina, îţi urmezi pe boltă firul.
Pentru că în vîrf o floare cît o stea i s*a închis.

Pleacărte, îmbelşugată, tu, tulpină, peste ţară,
Şi cu rodul greu sărută şesul vetrei, de gunoi.
Scoate vîrfuri, de te bizui, şi podoabe înafară:
Rodul va cădea şi singur înlăuntru, înapoi.

INCERTITUDINE

îmi atîrnă la fereastră
Iarba cerului, albastră,
Din care, pe mii de fire,
Curg luceferiim neştire.

Sufletul, ca un burete,
Prinde lacrimilemcete
Ale stelelor pe rînd
Sticlind alb şi tremurînd.

Scama tristeţilor mele
Semcurcă noaptea cu ele,
Genele lui Dumnezeu
Cad în călimărul meu.

Deschid cartea: cartea geme.
Caut vremea: nu e vreme.
Aş cînta: nu cînt şi sînt
Paroaş fi şi nu mai sînt.

Gîndul meu al cui gînd este?
în ce gînd, în ce poveste,
îmi aduc aminte, poate,
Că făcui parte din toate?

Scriu aci, uituc, plecat,
Ascultînd glasul ciudat
Al mlaştinii şi livezii.
Şi semnez:

Tudor Arghezi

EPIGRAF

Stihuri, zburaţi acum din mîna mea
Şi şchiopătaţi în aerul cu floare,
Ca pasările mici de catifea
Cemcep în mai sămveţe şi să zboare.

Stihuri, acum, porniţi, vă scuturaţi,
Ca frunzele*aurite, pentru moarte.
Pustnicii tineri, trişti şi delicaţi,
Păstra*vă*vor întrmn sicriu de carte.

Stihuri de suflet, dintre spini culese,
îndureratem spic şbn rădăcini,
Pătrundeţi, înţelese şi neînţelese,
în suflete de prieteni şi străini.

Şi semănaţi, ca noaptea ce vă naşte,
Sfiială şimdoieli underti cădea,
Că Cebce*ştie, însă nu cunoaşte,
Varsămtuneric alb cu mîna mea.

FLORI DE MUCIGAI

FLORI DE MUCIGAI

Le»am scris cu unghia pe tencuială
Pe un părete de firidă goală,
Pe întuneric, în singurătate,
Cu puterile neajutate
Nici de taurul, nici de leul, nici de vulturul
Care au lucrat împrejurul
Lui Luca, lui Marcu şi lui Ioan.
Sînt stihuri fără an,
Stihuri de groapă,
De sete de apă
Şi de foame de scrum,
Stihurile de>acum.
Cînd mi s*a tocit unghia îngerească
Am lăsafro să crească
Şi nu a mai crescut —
Sau nu o mai am cunoscut.

Era întuneric. Ploaia bătea departe, afară.
Şi mă durea mîna ca o ghiară
Neputincioasă să se strîngă.
Şi tniam silit să scriu cu unghiile de la mîna stingă.

PUIDEGĂI.

în ceata groasă
Carul seitorcea acasă.
întuneric beznă.
Nu se vedea pînă la gleznă.
Caii mergeau din obicei,
Unde, nu ştiau nici ei.
Hamurile nu mai ştiau ce mînă,
Iepile sau muntele de ţărînă.
Nu se mai vedea la nimic luminile,
Dar treaba era gata.
Omul şi fata
Vînduseră toate găinile.

Doamne! parcau dat cu oiştea în nişte zid.
Iepile s*au împleticit.
Cinci oameni de cositor, cu un cuţit
Măruntaiele şi buzunarul omului le*au scotocit.
Şi, nevăzută, fata s*a strecurat în pîcla stătătoare
Şi a orbăcăit, tîrîş ca o lipitoare,
Pe dihania nopţii, vreme lungă,
Pînă ce i«a fost sorocit, undeva să ajungă.

— « Oameni buni! » în strungăreaţă uşii
Mîna fetei se lovi de mîna mătuşii.

Mătuşa, cine*o fi fost, o băgă în odaie,
Şi fata povesti, la vatră, întrmn crîmpei de văpaie,
Că veneau de la tîrg, că le*au ieşit în drum hoţii
Şi că ea scăpase pe dindărătul roţii.
— « Fetico, stăi colea cu Dumnezeu, şi
Lîngă fata mea toi hodini. »
Avea şi mătuşa o fată
Despieptănată,
Şi cîteştrele femeile s*au suit în pat
Şi s<au culcat:
Întîi, cele două fete,
Fata babii la părete.
Şi baba desfăcu un cojoc
Şi cuprinse fata noastră la mijloc.

întrmn timp, baba
întinse laba.

Fata ei sforăia. Bun!
Şi părea că şi fata străină doarme tun.

întrolt timp, se auzi un ciocănit.
Cinci oameni de plumb au venit
Şi au şoptit
Că se întorc mofluzi la han.
Că omul ced beliseră pe drum n<avea la el
un ban.

— « Mai tacă<ţi gura şi uită<te»ncoa:
E fata lui şi banii îs la ea »,
Răspunse baba, arătîndud patu:
— « Ai să te duci şi tu, fetică, după tat'tu ! »
Şi baba se linse pe buze,
Cu pofta de sînge a unei mîţe lehuze.

Aţi înţeles cu toţii
Că baba era gazda şi ceilalţi erau hoţii.

Toţi chitiră să bage fatam beci
Şi său facă de ducă, aşa, ca la berbeci,
Şi să o puie pe jar.
Dar nu era bine să miroasăm toiul nopţii a grătar.
Mai bine, bucată cu bucată,
Să fie aruncată.

Dar, vorba lui Terchea<Berchea,
Fata trăsese cu urechea.
Se strecură pe lîngă fata mătuşii,
Ce dormea ca duşii
De pe lume, şid luă locul încet.

Atunci, pemtuneric, berechet,
Braţele, mîinile, degetele, hoţii, baba
înăbuşiră fata lor, o tîrîrăm beci, degeaba,
Pe cînd fata noastră fugi, pe ceaţă,
Pînă se făcu dimineaţă.

Baba miorlăie acum după fatăm închisoare,
Şi hoaţele de la femei o scuipă şi o tîrnuie.
Tîlharii tăiem ocnă sare,
Şi capul lor cîrciumarul Cîrnu e.

CINA

în frig şi noroi
Trec hoţiim convoi, cîte doi,
Cu lanţuri tîrîş de picioare,
Muncindu<se parcăm mocirli de sudoare.
Fiertura e gata.
E seară. E ploaie.
O lingură grea, cît lopata,
Dă ciorba din două hîrdaie.

Cîţiva au ucis,
Cîţiva ispăşesc ori un furt, ori un vis.
Totuna*i ce faci:
Sau culci pe bogaţi, sau scoli pe săraci.
Livizi ca strigoii şi şui,
Strîmbaţi de la umeri, din şold şi picior,
în blidul fierbinte, cu aburi gălbui,
îşi duc parcă sîngele lor.

STRECHE

Nu ştiu cerni vine:
Aş mînca din fitecine
Şi *m'vaş* pune mintea şi cu tine,
Ca un porc.
Mă arde, mă frămînt, mă întorc.

Mi s*a făcut.
Gem şi zbier ca un mut.
Mi«a lovit strechea
Şi coapsa şi gura şi urechea.

îmi caut leacul
Şi la Dumnezeu şi la Dracul,
Degeaba.
Văzduhul mă ustură ca leuşteanul şi ceapa.

Am un piron în ţîţă
Şimn vătrai în vintre mă aţîţă.

Vreau să beau sînge şi să rup
Ca un şarpe, ca un lup.

Cînd se vîrăm uşă cheia
Parcă scrîşneşte femeia
Pătrunsă, despletită
Şi neistovită.

Acum, la lună,
Stau părechile<mpreună.
Doamne! mîna se pune,
Trupul semcovoaie, se lipeşte, se supune,
Oftatul şovăie, înecul vine,
Şi se zguduie mădularele, pline
Ca nişte struguri, cu chin,
Ciorchin în ciorchin
Şi boabe pe boabe.

La uşă, drugii zac în scoabe.
Paznicul numără şi spune.
Nu se face nici o minune.

Patru Marin, flăcău
De pe subt Ceahlău,
Mai are
Zece ani de închisoare.

GALERE

Zgomotul de lanţuri multe
A trecut prin curte,
A ieşit lung pe porţi
Printre vii şi morţi,
Tîrîş, grăpiş,
Prin păinjiniş,
Ca o fiară bolnavă de rugină.

în potcovăria cu clăbuci de lumină
Lăcătuşii le»au bătut călare
O verigămtre picioare
Şi la glezna mînii,
Ca să poată hodini stăpînii,
Cît, munciţi pe caldarîm,
Hoţii trec dintrmn tărîm într*alt tărîm.

O şchiopătare de vulturi căzuţi din stele
Prin oţăţitul întuneric tare;
O răstignire fără cruci şi fără schele.
O Golgotă şeasă, fără altare.

Pasul strîns lîngă pas
Merge<mpiedecat, ca un compas.
Şi palmele, unite cu ciocanul, cătuşa şi pila,
Parcă se roagă, cu de*a sila.

LA POPICE

O palmă grea i s<a lipit pe gură.
în creştet pumnul puse»o lovitură.
Bocancul îi ajunse pînăm maţe.
O clipă, văzu numai stele şi aţe —
Şi şovăi pe un călcîi.
« A! vrei să birui şi ai dat întîi! »

Semţepeni din umeri, din bărbie,
Spinarea piatră şi*o făcu. Ce»o fi să fie!
Sumese mîneca şi scoase
Două braţe cu pulpele groase.
Scrise cu slove şi horbote albastre.
Dîrdîia podina subt mesele noastre.
Ceasul se făcu înfricoşat.

Lungindu«se scurtul, cel lung s*a cocoşat
Şi furnicau toţi ochii, fierbinţi.
încă un pumn! Dar fu primit în dinţi,
în ascuţişul colţilor cîineşti,
Şi zdrelit ca de dălţi, la deşti.

Dacămcepe ghiontul să te doară,
Lungule, ne faci de ocară.
O săritură înapoi:
Venea scurtul, vîlvoi,

Ca un arici, hotărît să înfrunte
Vijelia namilei din munte.

Scurtul ba şi muşcat
De musteaţă
Şi a scuipat
Sînge din ea, cu mătreaţă.

— «Puneţi mîna, mă! Veniţi încoace! »
— « Lasă, bă! că bined face! »
Scurtul îi sfîşiase buza celui lung.

Acud acu! Se mai ajung,
Se mai lovesc, semipung:

Lungul se prăvale. îl izbi şim beregată
O margine de gheată.

Se scoalămipleticit

Şi pune mîna pe cuţit.

La o parte, face»ţide loc!

Dar lungul nu are noroc,

Căci scurtul, jerpelit şi rămas în cămaşe,
îl rupe de boaşe.
Şi toată pricina
Fusese Gherghina.

ION ION

în beciul cu morţii, Ion e frumos,
întins gol pe piatră, c»un fraged surîs.
Trei nopţi şobolanii bau ros
Şi gura»i băloasă<i ca de sacîs.

Cînd cioclul ridicăm spinare,
Ion paroar fi de pămînt.
Ded pui poate sta în picioare.
Dar braţul e moale şi frînt.

în ochii»i deschişi, o lumină,
A satului unde«i născut,
A cîmpului unde ieziba păscut,
A încremenit acolo străină.

Departe de vatră şi prins de boieri,
Departe de jalea mămuchii,
Pe trupu*i cu pete şi peri,
în cîrduri sînt morţi şi păduchii.

TINCA

Coşul ei cu soare,
Proptit în şold, pe cingătoare,
Ducea snopi de ochi galbeni, cu gene
de lapte,
Şi garoafe de noapte,
în sînul ei ca mura
îşi pironeau căutătura
Domnii zvelţi din jurul mesii.
— « Cine mai ia florile miresii ? »

Fă, Tinco, fă! papucii de mătase,
Mărgelele, cerceii nu ţi ba dat Năstase —
Şim fiecare deşti cîtemn inel
Nu ţi ba strîns cu mîinile lui, el.

Cine ţi»a frămîntat carnea de abanos
Şi ţba băut oftatul mincinos?
Cui bai dat, fă, să ţbo cunoască
Făptura ta împărătească?

Cine ţba dezlegat părul cu miros de tutun ?
Cine ţi«a scos cămaşa, ciorapul?
Cine ţba îngropat capul
Nebun,
în braţele lui noduroase, păroase,
Şi teamfrigurat fierbinte pînăm oase?

Tu n*ai voit să spui
Nimănui
Unde înnoptai,
Curvă dulce, cu mărgăritărel de mai!

Vezi, Năstase osînditul
Nu te<a pătruns decît o dată;
Şi atuncea toată,
Cu tot cuţitul.

SERENADĂ

De cu noaptea, cîte toate:
Clopotul toacă şi bate,
Broaştele, nu ştii de unde,
Călcăm clapele afunde.
Se clătesc în beregată
Cu faianţă sfărîmată
Şi înghit la ceasumtîi
Cioburile ei scîrţîi.
Ciorile din pomi se muşcă.
Steaua cade, foc de puşcă,
Fierăstraie şi rindele
Rod în ciurciuvele.
Pe la trei,
Vin păduchii mititei;
Pe la cinci,
Ploşniţele cu opinci.
Şobolanul te miroase
Pe la şase.
Gîlcile dacă ţi*au copt,
Doctorul vine la opt.
Bezna rece, zidul rece,
Mai muriră paisprezece.

LACHE

Ţăpos ca un cui
Licăre ca sabia,
Forfota ca vrabia,
Săoşi păstreze taina lui.

Dintrmn ban face doi,
Cum vrei, galbeni şi lei,
Descîntînd cu şoapte moi;
Şi dintrmnul face şi trei.

Are un ciocan mut:
Bate şi nu se aude.
Nicovala lui e ca de lut,
Şi toate uneltele lui sînt crude.

Din metal face cocă, aluat,
Borşuri, scrum şi rîntaş.
Le scade după ce le<a adunat,
Le face cogeamite caş,

Le împănează cu safire,
Scurge, tescuieşte şi frige —
Şi scoate pentru chimire
Icre de aur, în linguri şi pe cîrlige.

Şi, a mai zis şi o rugăciune
Pe care«o ştia numai el.
Dintrmn tăciune
A scos o beteală şi un inel.

Din copaie
A tras cu mîna, de>a dreptul,
O vălvătaie
Care ba luminat faţa şi pieptul.

Pentru multele lui minuni,
Lache stă închis de opt ani şi patru luni.

UClGĂi/TOACA

Iuţindu<şi caii către sat
Un ţăran venea întîrziat.
Vînduse, pesemne,
Nişte lemne.
Tam*nisam, din goană.
Se ivi o cucoană.
Cucoană cu pălărie,
Pemnoptate, pe cîmpie,
Ce putea să fie?
Arătare, stafie.
Ea şchiopăta, se poticnea stîngace,
Ca o răgace.
Avea pantofi şi fuste veştejite
Şi paroar fi avut şi copite.
Parcă avea un beteşug.
Parcă ieşise*atunci dintrmn coşciug
Şi, mai abitir,
Venea din cimitir,
Ca o momîie.
I se strîmbase ceva
Şi parcă putea
A tămîie.
Săteanul dete bici.
— «Ce cauţi noaptea, cernită, pe*aici?»
Cu mînuşi, cu zorzoane, ca la gară,
Izmenitura nu se potrivea cu drumul de ţară.
— «Vine noaptea! Ia*mă, nene. Fărti pomană.»
Ţăranul se cruci şi zise: — «Suie, Satană! »

Cucoana şi săteanul încruntat
Cîrmeau pe drumul întortochiat.
Ea întrebă: — « Ai parale? »
El răspunse: — « Da' ce<ţi pasă dumitale? »
— « Păi, să mid dai» — şid puse mînam gît.
Stafie, prost te»ai hotărît!
Pe subt ipingea,
Ţăranul se cam pregătea.
Cît ai clipi, cuţitul s»a şimfipt.
Vezi că te<ai fript?

Şi, căruţa trase, măre Ilie,
De»a dreptul la Primărie.
Ce să vezi? Putoarea cu brăţară
Era muiere doar pe dinafară;
Că pe subt poale
Avea, ca omul, de toate şi două pistoale.

FĂTĂLĂUL

Cu vreo cîteva tuleie,
Mă, tu semeni a femeie.
La sprinceană
Fetişcană,
Subsuoară
De fecioară.
Ai picioare
Domnişoare,
Coapsa lată
Adîncată,
Cam zuvelci;
Urechile, ca doi melci;
Doi zulufi cu doi cîrcei;
Două boabe de cercei
Dezlipite, de muiere.
Şi — al dracului! — a miere
Şi a tiparoase
Hoitul tău miroase.
Ţi<este mîna
Ca smîntîna,
Degetele ţi«s —
Parcă ţi le«a scris —
Gemene,
Să semene;
Degetele: ca viermuşii,
Pielea: pielea corcoduşii.

Solz de sticlă*n unghie.
Ochiul tău înjunghie,
Gura ta subt firişoared
Pafta cu mărgăritare.

Buzei tale apă dă
Fîntîna şi leapădă.
Fata, de cum te<o vedea,
Ca din vînt rămîne grea,
Căci pleoapa de ţi*o ridici
O ciupeşti cu trei furnici.

O fi fost mă»ta vioară,
Trestie sau căprioară
Şuo fi prins în pîntec plod
De strigoi de voevod?
Că din oamenii de rînd
Nu te*ai zămislit nicicînd.
Doar anapoda şi spîrc,
Cine ştie din ce smîrc,
Morfolit de o copită
De făptură negrăită
Cu coarne de gheaţă,
Cu coama de ceaţă,
Cu uger de omăt —
Iese aşa fel de făt.

Din atîta<mpărechiere şi împreunare,
Tu ai ieşit tîlhar de drumul mare.
Na! ţine o ţigare.

CANDORI

E de lege creştină.
Se închină.
E smerit, bate metanii,
Dă acatiste, face sfeştanii,
Liturghii şi sărindare.
Plînge la icoana mare.
Ştie tipicul pe de rost,
Zilele de harţi şi post,
Aghiazmatarul,
Penticostarul.
Ia parte în ison,
La Kyrie eleison.
Ar putea să fie stareţ
Nepismătareţ
Şi arhimandrit
Neprihănit.
E numai credincios
Al Domnului Nostru Isus Hristos.

Tîlcuie Sfintele Scripturi
Cu şoapte şi tremurături
Şid nevinovat ca un trandafir
în odăjdii de serasir. . .

Are patru spargeri, în dosare.
Nouă furturi de buzunare.
Şi un păcat neiertat:
Un asasinat.

DIMINEAŢA

Aduceţi cerneala:
Se face acum socoteala.

Azmoapte, cu luna şi plopii,
Opt bolnavi au dat ortul popii.
De foamea şi chinul răbdării
Lipită li<i burta de şira spinării,
Şim fundu>i, distrat şi ridicul,
Ocheşte sinistru buricul.

Cu toţibs în pieile goale,
Au bube cleioase pe şale.
Noroaie de sînge pe piept şi picioare.
A morţii atroce şi grea impudoare
Dezvăluie cinic ce vor,
în viaţă, organele lor.

în colţ, un condei
înseamnă cadavrul şbal unei femei.
Bălaie, subţire ea»şi ţine deschis
Pe lespede trupul, defunct paradis,
Pe cînd îşi arată gîndul hîd
Paznicii vii, care rîd.

SICI, BEI

Sfîrrr! Francul azvîrlit de bobîrnac în sus,
Lucind, pînă la cruci s«a dus —
Şi îl aşteaptă hoţii, roată,
Să cadămtors pe partea lui jucată.

— « Nu se prinde! — strigă cei cu bei —
Te*am văzutără cîteştrei
Cum bai pornit! » — « Măi! »
— « Să*i saie ochii? » — « Să<i! »

— « Se prinde! — hotărîră cei cu sici —
Dar, haide! înc*o dată, dacă zici.
îns*acu pe cinci lei, nu pe băncuţă. . .
Vrei, Pieledungă? » — « Bine, Puţă! »

A doua oară, nu ş'cum mă*sa a căzut;
Că ceata s*a făcut, s*a desfăcut,
S»a învîrtit, s*a rupt, s<a prins,
De s*a*nnodat din şase inşi un singur ins.

Duţă scuipă sînge. Irimie
Zace, cu o găoazăm cap şi în tichie.
Şi căutînd zadarnic săd scoale
11 jăluie ca pe psaltichie:
— «Vezi, dacă joci, mă! fără parale?. . . »

CÎNTEC MUT

La patul vecinului meu
A venit azmoapte Dumnezeu.
Cu toiag, cu îngeri şi sfinţi.
Erau aşa de fierbinţi,
Că se făcuse în spital
Cald ca subt un şal.

Ei au cîntat din buciume şi strune,
Cîte o rugăciune,
Şi au binecuvîntat
Lîngă doftorii şi lîngă pat.

Doi îngeri au adus o carte
Cu copcile sparte,
Doi o icoană,
Doi o cîrjă, doi o coroană.
Diaconibn stihare
Veneau de sus, din depărtare,
Cădind pe cîlcîie
Cu fum de smirnă şi tămîie.

Lumînări de ceară
Se încrucişară.
Scara din Cereasca«mpărăţie
Scobora în infirmerie,

Pe trepte de cleştar,
Peste patul lui de tîlhar.
Cei de faţă vorbeau pe deşte
Cu el, şi bisericeşte.
în tindă,
Creşteau plopi de oglindă
Şi o lună cît o cobză de argint.
L»am auzit şoptind.
Şi toată noaptea a vorbit cu ei
Şi cu icoana Dumneaei
A de<a pururea Fecioare,
De Dumnezeu Născătoare.

— « Lăsatul: nu poate să vasculte.
Nu vedeţi? Azi are vizite multe,
Domnule grefier. »
Zăbrelele s«au îndopat cu faguri de cer
Şi atîrnau candele de stele
Printre ele.
Ferestrele închise
S<au acoperit cu ripide şi antimise,
Şi odaia cu mucegai
A mirosit toată noaptea a rai.

L>am găsit
Zgîrcit.
El stă acum în pat.
Unded sufletul lui? Nu ştiu. A plecat.

MORŢII

Ies morţii. . .
Subt bolta cu clopot a porţii,
Sînt zece la număr
Şi, umăr de umăr,
Se duc, cîte doi, în coşciuge,
Fără mumă, fără popă, fără cruce.
Se duc împreună
Pemgheţ şi pe lună.

Din condică zece s*au şters,
Vărsaţi în univers,
Cu braţele puse domol
Pe pîntecul gol.

Flămînzi, ei nu ştiu de foame
Şi, ţepeni, uitat<au de ger.
Răni vinete, semne infame,
Vor fi vindecate la cer.

Portarul în drum ua oprit
Şid numărăm boltă cu băţul.
Mort pare şi calumlemnit
Şi omul ce mînuie hăţul.

Drum bun! către groapa comună.
Tărîna vă fie mai bună
Ca domnii ce v»au osîndit,
Ca preoţii ce nu v<au citit.

Şi băgaţi
De seamă, să nu vămcurcaţi.
Căci mîine seară, poate chiar diseară,
Pe la aprinsul stelelor de ceară,
Mai treceţi o dată
La judecată.

ŞATRA

El a venit în rîul lui de care.
Şi armăsari, din zarea mare.
Şoimii pustiei însoţeau, de sus.
Vuiturile daruri i»au adus,
Mugete, cîntece,
Cu cimpoaiem pîntece.
A cobze multe stepa sunase.
Ca nişte bivoliţe grase,
Negri, norii urmăreau convoiul,
întinzîndwşi pe stele noroiul.
Ploaia băteam coviltire cu bice,
Cu pietre şi alice.
Catapulta furtunii
Bătea cetatea cerului şi«a lunii.
Aşa era uneori,
Zarea cu lanţuri, pămîntul cu viitori.
Şi ţipete
De scripete.

Şi un şuier ca de nuia
Tăia zbieratul şi vuia.
Tutunul se făcea
în lulea
Amar
Şi scăpărai greu din amnar.

Copiii goi se strîngeau în care
Cu maimuţele între picioare,
Şi papagalii ascultau din adăpost
Cît era timpul de prost.
Cimpanzeul tremura în paie
Clăfătind o păstaie.

Regele Burtea
Mătură, stă, şi iar mătură curtea.

CONVOIUL

Pustiile goale
bau ţinut cinci ani în poale.
Şi s>au luat apoi, după ei,
Munţii grei,
Cîrduri, gloate, popoare
De piscuri, s«au mişcat din spinări, şim picioare,
Ca nişte uriaşi de piatră,
Au ascultat cîinii cum latră.
Cămilele şi elefanţii de granit
Alţi cinci ani au venit
în neştire,
După coviltire,
După zlătari,
Ca nişte namile molîi.
Iar la zintîi
De april sau de mai
Au auzit cîntec de ţambal şi nai
Şi s»au întors.

Pe cer scînteiau stele de mei şi orz.

GENERAŢII

împărăţia*! strînsă în patruzeci de care,
Ca patruzeci de hambare.
Bunici şi strănepoţi
Fac şcoală printre roţi.
Tîrîşul pe burtă,
încălecarea scurtă,
Urcuşul, alunecuşul
Ca pluşul,
Paşiimceţi
Ca nişte peceţi,
Copita mută,
Urma păscută,
Lacătul rupt în gură
Ca o prescură. . .
Abecedarul
începe cu zarul.
Şi toţi,
Şi caii — sînt hoţi.

MUNCA

Orice supus al regelui lor
E cu ceva sălaşului dator,
Şi toate meşteşugurile«s bune
Agonisita zilei să adune.
Vracii vindecă de scrinteală,
Şi babele de orice altă boală.
Bubele«dulci şi deochiul
Se tămăduiesc cu ghiocul;
Abuba, gingia şi gălbinarea
Trec repede ca ţigarea.
Doi dumicaţi de jar
în apa unui pahar.
Cu tăciuni
Se face şi deaplecăciuni.
Relele coapte
Pier într*o noapte.
Răscăcărătura,
Umflătura, surpătura,
Deşelarea,
Noada, spinarea,
Ceafa, nasul
Trec cu trasul.
O alifie
La sfrinţie,
O băutură
La căldură,
La frig
Ţipirig.

Ochiul cu puroi
E spurcat cu usturoi.
Cînd atîrnă
Dai cu scîrnă.
Răul crud
îl bei cu ud.
La rînză
Oblojeală cu pînză.
Frica
Se bea cu apă de nimica.
Meşteşugul
Vine cu beteşugul.
Cum ţi*e răul,
Cîrmîzul, spînzul, scăpăul,
Sînge de nouă fraţi, coconari,
Migdale amari,
Aşa îţi este şi leacul:
Ducă<se de*a berbeleacul.

Te loveşte pacostea:
Ea»ţi desface dragostea.
Un birlic, întors, de carte,
Te fereşte şi de moarte.
Şi cînd vrei
Sufletul să id iei
Cuiva
De undeva,
Şi săd dai la Dracul,
Întinzi tot zodiacul.

Asta te ţine scump, vezi bine!
Un smaragd şi două rubine.

SFÎNTUL

Prin iarmaroc
Trec moaştelen roabă,
Ale lui Hialmar, duse de»o babă.
De douăzeci de ani întregi
E cel mai mare slut dintre betegi.
Tălpile*i sînt întoarse la gură,
Genunchii<s rupţi din închietură;
Fluierile sucite şi bătute
S*au împietrit pe tăcute.
Ca niște **aripi,** umerii<i s*au frînt,
Și ochii lui caută a sfînt.
A rămas mic cît un pui
Chinuit în toate zgîrciturile lui.
Fiindcă se născuse surd şi mut
Trebuia ceva din el făcut.

Auzid, trece. Gîtlejurile sale
Tărăgănează geamătul agale,
în glasul lui de mut
Bombăne Cuvîntul dintru început
Ce se purta chiorîş pe ape.

O muscăd suge lacrima din pleoape.

RADA

Cu o floarem dinţi
Rada<i un măceş cu ghimpi fierbinţi.
Joacăm tină
Cu soarelem păr, ca o albină.
Se<apleacă, se scoală, sare,
Cu sălbile zornăitoare,
Ca nişte zăbale spumate.
Se încovoaie pe jumătate,
Opreşte şoldum loc, zvîrle piciorul
Spre pilcul, în cer, unde Săgetătorul
Aţine noaptea drumul vulturilor doargint.

Şba dezvelit sărind
Bujorul negru şi fetia.
Parcă s<a deschis şi s*a închis cutia
Unui giuvaier, de sînge.
Ai pune gura şbai strînge.

Statuia ei de chihlimbar,
Ai răstignbo, ca un potcovar
Mînza, la pămînt,
Nechezînd.

Spune*i să nu mai facă
Sălcii, nuferi şi ape cînd joacă,
Şi stoluri şi grădini şi catapetezme.
Sînt bolnav de mirezme.
Sînt bolnav de cîntece, mamă.
Adu<o, să joace culcată şi să geamă

NOSTALGII

Regele şi oamenii lui cu chică şi barbă
N>au mai văzut firicel de iarbă.
Cizmele creţem carîmbi
S»au dus pe bani strîmbi,
Bumbii de»argint au trecut prin lulele,
Şi ceata semeaţă e tunsă la piele.
Din majolica ochilor a rămas
O ştirbitură, şi din rege — un fel de glas.
Şi femeile şi bărbaţii şi copiii
Au luat drumurile puşcăriei.
Şi din sălaş a pornit într*o dimineaţă
Un urs cu belciug, o maimuţă paiaţă,
Cu două tipsii şi spadă de tinichea,
Un cîine cu giubea,
Duşi de*o băietană
Bălană. . .

CEASUL DE»APOI

în cer,
Bate ora de bronz şi de fier.
într<o stea
Bătu ora de catifea.
Ora de pîslă bate
în turla din cetate.
în ora de lînă
Se«aude vremea bătrînă
Şi se sfîşie
Ora de hîrtie.
Lîngă domnescul epitaf
Bate glasul orei de praf.

Azimoapte, soră,
N«a mai bătut nici o oră.

O NOAPTE

întreaga noapte au cîntat din sute
De fluiere, cimpoaie şi viori
Şi din uneltele necunoscute
Vîntul şi ploaia pe învelitori.

Vulturii, corbii au venit cu toţii
Şi rîd în coruri grave de metal,
Văzînd cum mor în noaptea lungă hoţii
Subt lacătele mari de la spital.

S<au înnodat ca viermii şi limbricii
Pe coridoare, adunaţi la zbeg,
Toţi sluţii beznei, cocoşaţii şi piticii
Cu haitele pămîntului întreg.

Dar sentinela temniţei pe viaţă
Amcremenit pe puşca ei de ghiaţă.

ALELUIA!

în seara ceea piatra îşi luasemfăţişarea.
Ciocanul odihneşte şi poatemcepe iarăş,
Căci alte lespezi albe rîvnesc în munţi chemarea,
Ca din pietrar să«şi facă pe ani întregi tovarăş.
El odihneşte, şi el, pe locul unde stete,
Cu faţa la statuie, cu*o lespede subt cap,
Uimindwse căm cerul, plecat ca un părete,
Stejarii mari ca norii şi plopii mai încap.
Statuia îşi arată puternicad croială
Şim seara risipită e ca un fum oprit,
Pe care frămîntîndud cu sete şimdoială
L<a împietrit pietrarul, de»a pururi, şi cioplit.
Pietrarul se mîhneşte, întîrzie şi*aşteaptă.
El îşi priveşte iarăşi statuia cumtristare.
îi pare prea deschisă pe coapsă mîna dreaptă,
Și degetul îi pare prea lung pe cingătoare.
Genunchii par molateci și şoldul pare scurt.
Nud fragedă prin văluri cum este carnea vie
înfrigurat zvîcnită de*o patimă cu furt.
Femeia*şi simte viaţa, puterea ei şi*o ştie:
Statuia i se paremgheţatăm trup străin.
De cea dintîi nevastă ce*ar trece la fîntînă
Cu struguriid de lapte, umflaţi camtrmn ciorchin,
S<ar ruşina statuia, ca sluga de stăpînă.
Trudim o viaţă, Doamne, ca să ajungem firea,
Și ea dintr#o povară şimn chin îşi face joc
De frumuseţi gingaşe, smerindume gîndirea.

Dă aripă furnicii şi coarne dă la taur.
Ced muncă şi osîndă la ea emchipuire.
Din basm în basm şbaruncă funinginea de aur
Şbacelaşi grai dă moarte şi dă şi nemurire.

Biruitor de*o parte şi biruit de alta,
Pe temelia morţii el şuamălţat zidirea,
Căci şi<a făcut în noapte o gaură cu dalta,
Şba îngropat în marmuri şi ura şi iubirea.
Statuia se străvede mai vie, mai fierbinte
Şi poartămtr*însa jertfa, de sineşi răbdătoare
A tinereţii caste, strivităm sîn de minte,
Schimbînd în hotărîre lăuntrica dogoare.

Totuşi, sporbndoiala şi, ostenind pietrarul,
Adoarme, pe cînd lunari urca prin brazi pătrarul.
Doar stelele din cuiburi pogoară firul drept,
Vărsînd statuii miruri pe cap cu degetarul
Şi sărutîndwi mîna pietrarului pe piept.
Căci a simţit lumina şim stei aceeaşi mînă
Cam fundurile lumii, ce*a fost şba zămislit,
Rămasă de a pururi, de<atunci încoa stăpînă
Pe negura înfrîntă în timpul biruit.

A doua zi, pietrarul scruta statuiam soare.

Era pe la amiază, răşinile pe brazi
Curgeau, topite de dogoare,
O spune şi pietrarul, căci mai trăieşte şbazi.
Un vultur se aprinsem văzduh ca o făclie
Şi trasem bolţi beteală de flăcări învîrtită,
Pierzîndmse cenuse în zarea arămie.

Aşa mi»a fost arşiţa povestită,
Că umbra dintre cedri ardea ca o văpaie
Spuzind răcoaream munte şim văi ca un cuptor.
Se mai vedea cărarea din cîteva pîraie
Ce gîdîlau al'dată cireşiim drumul lor.

Necunoscînd că jertfa ba fost în cer primită,
îsi socoteşte truda, mîhnit, neizbutită.
Că n*a putut să facă decît un hoit, em stare
Să»i dea statuii moarte obşteasca dezlegare. . .
Cum se desface, noaptea, ţărîna de scînteie,
Urzeala şi a pietrei în praf să se descheie.

Se scoală. Ia ciocanul şi, locul hotărîndud,
Se duce să doboare cum îl trimite gîndul.
Dar descleştîndu»şi talpa din lespede, statuia
Fugi spre piscuri goală şi vie. Aleluia!

f

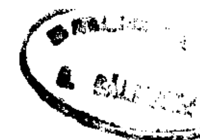
CUPRINS

j

CUVINTE POTRIVITE

FLORI DE MUCIGAI

ALELUIA 1

Redactor responsabil: Pienescu Gheorghe
Tehnoredactori Marcus Ida

Dat la culeș 29.01.1962. Bun de tipar 12.10.62. Apărut 1962„. Tiraj 12.195 *ex.·/ilegate.* Hîrtie *speciali cu filigrande 90* g/m*. *Format* 800X920/32. Coli *ei.* 6.33. Coli tipar 7,88. Planşe *Otomograf* 1+tipo 1 A . nr. 890/1962. C. 2. pentru fciMiotecile mari 8R. C. 2. pentru *bibliotecile mici* 8R — 1.

Hîrtia executată la fabrica „Steaua Roşie*'—Bacău, întreprinderea Poligrafici nr 4, Calea Şerban Vodă 133, Bucureşti — R.P.R.

